Jakob Westholmi Gümnaasium

WEST POST

Detsember 2021

Intervjuud | **Jõulud** | **Hobid**

Juhtkiri

Tere, armas Westholmi pere!

Käes on jõulukuu ning mul on hea meel teile esitleda selle aasta viimast Westposti. Minu jaoks on see viimane leht peatoimetajana. Järgmise väljaande eest vastutab juba uus peatoimetaja. Kes ta on, jäägu esialgu saladuseks. Aitäh kõigile, kes on siiani kaastööd teinud. Loodetavasti teete seda ka edaspidi!

Selles numbris saate lugeda erinevate maade jõulutraditsioonidest, intervjuusid vilistlastega, väikeste ja suurte õpilaste hobidest ja tegemistest, omaloomingut, teha vahvat viktoriini ning palju muud põnevat. Soovin kõigile rahulikke pühi ja ilusat vaheaega! Kohtumiseni uuel aastal!

Liisa Kasera, Westposti peatoimetaja ja küljendaja

Keeletoimetaja: Hanne-Lore Tuubel

Toimetus: Ann Katriin Abel, Hanne-Lore Tuubel, Elina Kaska, Inger Enok, Laura Kohava, Laura Sarap, Helen Luik, Milena Vaakmann, Henri Konnimois, Jakob Herman Riibe, Olivia Reimets, Harriet Vassiljev.

Fotod: erakogud

Juhendaja: Ülle Uulma

Täname kõiki, kes kaastööd tegid!

Täname Jakob Westholmi Sihtasutust toetamise eest!

Toredaid pühi kõigile!

Väike jõuluviktoriin

Inger Enok

1. Kust on pärit jõulukuuse ehtimise komme?

a) Soomest

b) Eestist

c) Saksamaalt

d) Inglismaalt

2. Millise joogi reklaamis esineb jõuluvana?

a) Põltsamaa glögi

b) Pepsi

c) Sprite

d) Coca-cola

3. Millal muudeti jõululaupäev Eestis riigipühaks?

a) 2005

b) 1992

c) 2007

d) 2000

4. Millises linnas trükiti esimene jõulukaart?

a) Viinis

b) Bremenis

c) Londonis

d) Rovaniemis

5. Mida kannavad britid jõululauas?

a) Paberist krooni

b) Kommikaelakeed

c) Päkapikumütsi

d) Põdrasarvi

6. Millises riigis vaatavad paljud pered jõululaupäeval Piilupart Donaldi multikaid?

a) Norras

b) Rootsis

c) Belgias

d) Ameerikas

Vastused: 1. c; 2 . d; 3. a; 4. c; 5. a; 6. b

Jõulutraditsioonid erinevates riikides

Laura Kohava

Jõulud on püha, mida tähistatakse 21.–27. detsembril. Ühtede jaoks on see talvine pööripäev, teiste jaoks on see Jeesuse sünnipäev ning kolmandate jaoks tähtpäev, mille kombestikus on tänapäeval kokku põimunud muistne talvise pööripäeva tähistamine, kristlik Jeesuse sünnipäeva tähistamine ning erineva algupäraga uuem kombestik.

Paljudes maades tähistatakse 25. detsembril esimest jõulupüha. Protestandid ja Rooma katoliku kirik peavad jõuluteenistusi samuti 25. detsembril. Bütsantsi kirikud ja õigeusu kirikud tähistavad jõule 6. või 7. jaanuaril.

Kristlased usuvad, et Jeesus on Jumala poeg, kes saadeti taevast maad päästma. Jõulujutt räägib Jeesuse sünnist. Usutakse, et kuupäeva valikut mõjutas põhjapoolkeral olev talvine pööripäev ning iidsed paganlikud rituaalid, mis kattusid pööripäevaga. Need rituaalid hõlmavad vaikuseperioodi, mida tähistati Kreekas, ning Saturnaaliat, mida tähistasid roomlased. Sellel ajal pidutseti, vahetati omavahel kingitusi ning orjad said mõni aeg puhata.

Jutud jõuluvanast põhinevad legendidel, mis ümbritsevad Püha Nikolast (Saint Nicholas), kelle pidupäeva pühitsetakse 6. detsembril. Püha Nikolas oli neljandal sajandil piiskop, kellest sai laste kaitsepühak. Saksamaal ja Poolas riietusid poisid piiskoppideks ja kerjasid almuseid vaeste jaoks. Hiljem ütlesid lapsed, et neid saatis Nikolas. Püha Nikolast hakati tundma jõuluvana (Santa Claus) nime all.

Jõulud Austraalias

Paljud austraallased veedavad jõulud suure kuumuse tõttu väljas, näiteks veetes päeva hoopis rannas. Välismaalastele, kes on jõuluajal Sydneys, on saanud traditsiooniks Bondi ranna külastamine.
Alates 1937. aastast tähistatakse seal jõuluõhtut jõululaulude tseremooniaga, kus süüdatakse palju küünlaid. Sellele pani aluse raadiodiktor Norman Banks. Nüüd on sellest saanud rahva ühine väliüritus, mida tähistatakse Melbournis igal aastal.

Jõulud Ameerikas

Ameerika traditsiooniline jõuluõhtusöök on röstitud kalkun. Ameerikas on palju erinevaid osariike ja piirkondi. Selle tõttu esineb ka jõuluaja tähistamisel eri piirkondades erinevusi.
Alaskal viivad tüdrukud ja poisid posti otsas olevat tähte uksest ukseni. Nad laulavad jõululaule, mille peale kutsutakse nad tuppa einele. Uksepealsed on kaunistatud ananassidega, mis on külalislahkuse sümbol.
Washingtonis süütab erakordse jõulupuu tuled, suure tseremoonia saatel, president.
New Orleansis toimub tänavatel suur paraad. Paraadi keskel on härg, kes on kaunistatud astelpõõsa okstega ning kelle sarvede otsas on paelakesed.

Jõulud Inglismaal

Inglismaal oli 12 päeva, jõululaupäevast kolmekuningapäevani, üldise pidutsemise aeg, kui rikkad kostitasid vaesemaid. Nii peeti jõulusid 16.–17. sajandini. Inglismaale levis kingituste tegemise ja jõulupuu alla panemise komme ilmselt nii kuningliku abielu kui ka turismi kaudu. Erinevad varasemad (jõululaulud, lihapirukad, võõrikpuuoksad, naabrite võõrustamine) ja uued (kingid, ilutulestik, kalkunipraad, kaardid, jõulupuu, jõuluvana) jõulukombed segunesid lõplikult alles teise maailmasõja järel. Kõik uued elemendid on ilmalikud; ainus religioosse taustaga komme on almused.

Jõulud Eestis

Eesti rahvakalendris olid jõulud kõige tähtsamad pühad. Jõulud algasid maarahval pööripäevaga ning lõppesid mõni päev pärast uusaastat. Maausuliste väitel on muistne uusaasta 25. detsember (esimene päev, mis on pikem kui eelmine) ja ametlik uusaasta on nihkunud 1. jaanuarile

Jõulud Taani moodi

Ann Katriin Abel

Detsember on kohal ning jõuluaeg hiilib vargsi aina lähemale. Sellega koos tulevad ka erinevad jõulutraditsioonid. Eelmisel aastal Taanis elades kogesin enda tavapärastest jõuludest täiesti teistsuguseid jõule. Peale selle, et ei tähistanud neid oma perega nagu tavaliselt, olid seal ka minu jaoks uued tavad ja kombed.

Näiteks juba jõulukuu alguses valmistati suur kogus igasuguseid maitsvaid maiustusi, mida siis terve kuu söödi. Nendele lisaks tegime veel igasuguseid muid põnevaid jõuludele omaseid toite, mida Taanis süüakse nagu æbleskriver (pannkoogipallikesed). Jõulutoidud on seal erinevad ka olenevalt söögikorrast. Jõululõuna ajal süüakse Taanile omaseid võileibu marineeritud heeringaga. Jõuluõhtusöögi toitudest kõige erilisemad on karamelliseeritud kartulid ja risalamanded. Viimane on riisi-mandlipuder, mida süüakse traditsiooniliselt kirsikastmega. Magustoidu sees on ka üks terve mandel, mida kõik otsivad ning mille leidja, siis endale kingi saab.

Lisaks toidule toimub ka muud põnevat. Lastele Taanis on oluline vaadata alates 1. detsembrist iga päev kuni jõululaupäevani niinimetatud jõulukalendrit ehk sarja, millel on 24 episoodi. Igal aastal tuleb välja uus jõulukalender, seega on alati midagi uut. Peale jõulukalendri vaadatakse jõululaupäeva hommikul Disney jõulusaadet. Tegemist on kindla saatega aastast 1959 ning enamik sellest on igal aasta sama, ainus erinevus on, et lõpus näidatakse alati mõne uue Disney filmi treilerit.

Võib-olla kõige huvitavam traditsioon minu jaoks oli ümber kuuse tantsimine. Kogu perekond võtab kuuse ümber ringi ning hakatakse koos selle ümber jooksma/“tantsima“. Samal ajal lauldakse ka traditsioonilisi jõululaule või loetakse jõulusalme. Mõnikord suures hoos tantsitakse rivis ka mujal majas ringi ning see on üleüldse väga lõbus komme.

Kindlasti oli peale mainitud kommete Taani jõuludel ka muid eripärasid, mis mulle hetkel ei meenu või mis ei tundunud nii märkimisväärsed. Aga peale kõige muu toreda, mis Taani jõuludega kaasnes, pani see mind tegelikult ka hindama mulle tavapäraseid Eesti jõule. Arvan, et jõulude võlu ei tule sellest, kus neid veedetakse, vaid kellega ja ma loodan, et kõigil tuleb imeline jõulukuu!

Õpilasfirma Sörmik

Olivia Reimets

Pea iga aasta on vähemalt keegi 11. klassidest teinud uurimistööks õpilasfirma ja nii on ka sel aastal. 11. A klassis tuldi originaalse idee peale – toota taaskasutatud söögiriistadest valmistatud sõrmuseid. Nii valmiski õpilasfirma Sörmik, millest saate nüüd lähemalt lugeda.

Kust tulite sellise peale?

Proovisime kuid välja mõelda, millist firmat teha. Ühel päeval istusime lihtsalt laua taha ning pidasime maha ideerünnaku. Lõpuks jõudsime sõrmusteni, sealt tuleb ka firma nimi, millele on antud mõnus hiidlase järelmaik.

Milline näeb välja sõrmuste tegemise protsess?

Tööprotsess saab alguse sellest, et käime taaskasutuspoodidest ilusaid lusikaid ja kahvleid otsimas. Järgmise sammuna lõikame ketassaega söögiriistad sobivasse pikkusesse ning lihvime otsad ümaraks ja siledaks. Saadud varred painutame ümmarguseks, tagudes neid kummihaamriga ümber spetsiaalse metallpulga. Lõplikult viimistleme oma sõrmuseid hoolikalt, enne kui neid poleerima hakkame. Tööprotsess on muutunud tunduvalt kiiremaks ning kvaliteet paranenud. Alguses suutsime tunniga valmistada kaks kuni kolm sõrmust, kuid nüüd teeme sama ajaga juba kümme.

Milline on teie tööjaotus?

Meie firma turundusjuht on Anne-Mai, sest ta naudib sotsiaalmeedia haldamist ning fotograafiat. Laura on tootmisjuht, kuna ta on endale ka varem ehteid valmistanud ning ta eelistab eelkõige käelist tegevust. Finantsjuhi koht jäi seega tühjaks ja Kadriliis oli meeleldi nõus selle koha võtma.

Kuidas on Sörmik siiamaani edenenud?

Meil on seni üllatavalt hästi läinud. Me valmistasime ennast ette, et ilmselt müüme kõigest 25 sõrmust kogu aasta peale, kuid see kogus on meil nüüdseks juba ületatud. Nõudlus on suurem, kui me jõuame valmistada. Pidevalt avaldatakse soovi uute sõrmuste osas ning siis peame kiiresti töökotta tõttama ja näpud tööle panema.

Kuidas on võimalik endale sõrmus soetada?

Hetkel toimub meie müügitegevus keskonnas Yaga (leitav nime alt ÕF Sörmik) või käest-kätte koolis. Meie tooteid on võimalik näha ka Instagramist (@of.sormik) ja Facebookist (ÕF Sörmik).

Kas sooviksite midagi lisada?

Võtaksime meeleldi vastu niisama kodus seisvaid lusikaid ja kahvleid.

Intervjuu JWG vilistlase Renee Stambergiga

Laura Sarap

Renee Stamberg on Jakob Westholmi Gümnaasiumi üsnagi värske vilistlane. Ta oli oma kooliajal väga aktiivne õpilane, kes on nii kooliraadios kui ka Westpostis kaasa löönud. Hetkel jätkab ta oma teed Tartu Ülikoolis filosoofia erialal.

Mis aastatel õppisid Sa Jakob Westholmi Gümnaasiumis? Kes oli(d) Sinu klassijuhataja(d)?
Westholmis õppisin aastatel 2014-2020 ehk seitsmendast klassist alates. Põhikoolis oli minu klassijuhatajaks Helme Trees ja gümnaasiumis Tiia Raudsep.

Mis oli Sinu lemmik õppeaine? Milline aine Sulle ei istunud?
Lemmikainet on raske nimetada, üleüldse lemmik küsimused on väga keerulised. Tagasi mõeldes meeldis mulle bioloogia. Otseselt ei olnud sellist ainet, mis mulle kohe üldse ei istunud, kuid ilmselt reaalained vajasid rohkem tähelepanu kui muud ained.

Kes oli Sinu lemmikõpetaja Westholmis?
See on tegelikult väga hea halb küsimus, sestap jätan niivõrd suure saladuse enda teada. Kui keegi soovib nuputada siis vihjed on quaranta, 3 vokaali väärnimes, kaks jalga-kaks kätt-kaks pead.

Missugune olid õpilasena?
Ma arvan, et õpilasena olin meeldiv ja vastutulelik. Tehes vajalikud asjad õigel ajal ära ning käitudes üleüldiselt viisakalt on võimalik õpetajatega väga hästi läbi saada. Julgeksin öelda, et olin suhteliselt aktiivne, just tunniväliste tegevuste mõttes. Mitu korda olin Playboxi õhtujuht, kirjutasin Westposti retsepte, kooliraadios olin osaline enamuse oma kooliajast. Kõikide nende tegevuste läbi kohati tundsin, et saan koolielu edendamisesse panustada ja tegeleda sellega, mis mulle meeldib. Tooksin kohati naljaka võrdluse, kuid õpetaja on nagu politseinik, vahepeal võib tunduda ebameeldiv, kuid kokkuvõttes ikkagi ju koostööisik.

Millega tegelesid kooli kõrvalt?

Ega üleliia paljude asjadega ei tegelnudki, osalesin mitmetel mälumängudel, üritasin pilli õppida, kuid enamuse ajast veetsin ikkagi koos sõprade ja tuttavatega. Tegelesin palju spordiga, algselt rohkem jalgpalliga, kuid mingi hetk leidsin selle asemele uus populaarse ala nagu discgolf. Muidugi selles olen juba nii vägev, et isegi üle koolimaja tuntud Torre Verrevile teen silmad ette.

Kas meenub mõni huvitav või naljakas sündmus oma kooliajast?

Oi, neid naljakaid sündmusi on palju, ma ei hakka siia seda loetelu lisama. Alates igareedestest pidustustest poiste riietusruumis kuni kooriproovideni välja ja veel pikalt edasi. Meil oli väga tore ja ühtse hingamisega lend, see aitas kindlasti kaasa. Endast rääkides, siis ükskord olin raadio ruumis ja kell oli hiline ning koristajad olid neljandal korrusel oma ringi ära teinud ja koridori hispaania keele klassi ees lukku pannud. Tulen mina, töö tehtud ja avastan end lukustatuna, ei taiband kohe ust ka lahti teha, vaid prõmmisin mõnda aega seda, siis tegin ukse seespoolt lahti ja vastu vaatas üllatunud näoga koristaja. Peale seda tõmbasin endale koduarvutisse rakenduse, millega raadiosaateid lõigata saab.

Mida kooli juures kõige rohkem igatsed?

Sõpru, koolimaja, õpetajaid, puhvetitädi, aleksandrikooki - kokkuvõttes kõiki kuut aastat ja Westholmiga kaasnevat. Raske on näiteks esmaspäeva hommikul kell 7.58 neljandale korrusele kõndimist asetada ettepoole 12- minutilisest söökla ukse taga ootamisest. Igatsusväärseid asju on palju ja seda enam, et olin nii mitmetes asjades osaline, loob see võimaluse rohkemate asjade meenutamiseks.

Peale gümnaasiumit otsustasid minna õppima filosoofiat. Miks just selline valik?

See tundus minu jaoks kõige õigem valik, sest see oli peaaegu ainuke asi, mis mind päriselt huvitas ja vähemalt siiamaani ei ole ma pidanud pettuma. Olen positiivses mõttes vaimustunud ja usun, et olen leidnud enda jaoks selle õige. Tulevastele tudengitele, kõrgkooli mõtteid mõlgutades, valige ikka see eriala, mis teil endil kõige rohkem silma särama lööb.

Mis on siiamaani olnud kõige suurem üllatus ülikooli juures?

Vabadus, vabadus valida mitmekümnete ainete vahel, mida võtta. Vabadus oma aega paremini kontrollida ja ise otsustada, mida täpselt sellega teha. Suurel hulgal vabadust ja uusi huvitavaid kohustusi ning muidugi see, et enam ei panegi ise sokid end paari ja ei ilmu mu sokisahtlisse. Kuigi vahepeal, hea õnne korral, juhtub seda ka praegu :)

Mida soovitad ja soovid praegustele westholmlastele?

Nautida ning tunda rõõmu kõikidest väikestest asjadest, millest on võimalik rõõmu tunda. Kasvõi näiteks sellest, et oled hispaania keele grupis või muud pisikesed, kuid olulised asjad. Tegelikult gümnaasiumiaeg on eluteel üks kõige muretumaid ja lõbusamaid. Veidike on ka kohustusi, kuid need kõrvale jättes on tegemist tippajaga. Veetke aega lähedastega, klassi –ja lennukaaslastega ning ärge unustage, et inimene on see, kelleks ta end ise teeb.

Vahetusaasta Hispaanias

Laura Kohava

Marianne Kohava on Jakob Westholmi Gümnaasiumi vilistlane. 2018/19. õppeaastal oli ta vahetusaastal Hispaanias. Peale seda tuli Marianne Westholmi ja lõpetas gümnaasiumi 2020. aastal.

Kust tuli otsus minna vahetusaastale?

Minu vanem vend oli juba käinud vahetusaastal- Kolumbias, seetõttu tekkis ka endal huvi. Tahtsin näha teist kultuuriruumi ning samuti meeldib mulle soojem kliima.

Millised olid sinu ootused vahetusaasta suhtes?

Ootasin hispaania keele selgeks saamist ning seda, et saan sealt sõpru, kelle juurde on alati võimalus tagasi minna.

Miks valisid Hispaania? Kas olid valikuga rahul?

Üks suurimaid unistusi oli mul õppida surfama, kuid seda ma kahjuks teha ei saanud. Hoolimata sellest olen õnnelik, et valisin Hispaania, sest sain seal hispaania keele selgeks.

Mis sulle vahetusaasta juures kõige rohkem meeldis?

Kõige rohkem meeldis mulle hispaanlaste avatus ja julgus suhelda.

Kui sa saaksid, siis kas läheksid veel vahetusaastale? Kas valiksid seekord mõne teise riigi?

Kui ma ei oleks varem käinud, siis ilmselt läheksin, kuid valiksin riigi mõnel teisel mandril. Näiteks Mehhiko või Austraalia.

.

Kas uue kultuuri ja keelega oli väga keeruline kohaneda?
See oli esialgu üsna keeruline, sest Hispaania lõunaosas enamus hispaanlasi ei oska inglise keelt ning kuna ka mina hispaania keelt ei osanud, siis oli raske suhelda. Kohanemine võttis kuskil neli kuud ning keel oli suus umbes kuue kuuga.

Mis oli vahetusaasta juures kõige raskem?
Minu jaoks oli kõige raskem kultuurišokk, sest eelarvamus kohaliku elu kohta oli mul teistsugune. Näiteks arvasin, et hispaanlased on hästi aktiivsed ning käivad palju väljas ja reisimas. Tegelikkuses meeldib neile rohkem kodus istuda. Minu pere käis väljas kuskil korra kuus (söömas, šoppamas) ning nädala sees ei käidud üldse kuskil. See oleneb muidugi ka perest, kui aktiivsed inimesed nad on.

Kust sa esimest korda kuulsid vahetusaasta võimaluse kohta?
Kuulsin perekonnalt, sest vend oli varem käinud.

Mis on sinu parim mälestus vahetusaastast?
Parim mälestus on see, kui vahetasin kooli ning uues koolis ei osanud keegi inglise keelt, kuid kuna nende jaoks ma tundusin nii põnev (ilmselt oma blondide juuste tõttu), siis nad üritasid mitme peale paar inglise keelset lauset kokku panna, et minuga suhelda.

Kellele sa soovitaksid vahetusaastat?
Soovitaksin vahetusaastat kõigile, sest hoolimata sellest, et see võib raskeks osutuda, on see kasulik kogemus.

Mis organisatsiooni kaudu sa vahetusaastal käisid?
ASSE kaudu. Kellel on huvi reisimise ning teiste kultuuride vastu, siis soovitan uurida ka Erasmuse projektide kohta. Enamusele organisatsioonidele tuleb vahetusaasta eest maksta, kuid välismaal elamiseks on ka tasuta võimalusi, millest mina enne ei teadnud. Näiteks veebilehtedel estyes.ee ning seiklejad.org on võimalik osaleda väga vähese raha eest Erasmuse projektides.

Gümnaasiumi korvpalliturniir

Jakob Herman Riibe

5. novembril toimus JWG spordisaalis abiturientide korraldatud gümnaasiumi vaheline meeste korvpalliturniir. Kuus klassi oli jagatud kahte alagruppi ning mõlema alagrupi võitjad kohtusid finaalis. Alagruppidest tulid võitjatena välja 11. a (Rudolf Tröop, Andreas Erich Rokk, Martin Rahuorg) ning 11.b (Richard Maiberg, Tristan-Andreas Raid, Karl-Erich Kaljuvere, Mihkel Anton, Gregor-Markus Vares), kes said mõlemad 3 võitu ja 0 kaotust. Suures finaalmängus tuli võitjaks 11.b klass. Turniiri parima mängija tiitli sai 10.b õpilane Kert Rüütel (pildil) .

Suur tänu kohtunik Kaido Tiislärile ning turniiri peakorraldaja Adrian Sikule!

Sõrmuste tseremoonia

Helen Luik

9. novembril osalesid kümnendad ja üheteistkümnendad klassid sõrmuste tseremoonial, kus endistest rebastest said täieõiguslikud gümnasistid. Tseremoonia käigus esitleti kümnendate klasside valmistatud lippe, loeti 11. klassi koostatud vannet, tunnustati tublimaid rebaseid, anti kümnendate klasside õpilastele üle kooli sõrmused ning mis kõige olulisem, kuulutati välja rebaste ristimise võitjaklass!

Parima rebasepoisi tiitli sai Allen Larin 10.a klassist ning parima rebasetüdruku tiitli Victoria Vipp-Mitt 10.b klassist, kes võeti mõlemad vastu rõõmuhõisetega klassikaaslaste poolt. Võitjaks osutus 10.b klass, kelle kätte jäi ülesanne endaga kaasa viia traditsiooniline suur rebane. Väärikatele teise koha omanikele jäi samuti rebane, mis oli küll mõõtmetelt veidi väiksem...

Koos sõrmusega sai iga värske gümnasist tunnustuse, tõestamaks, et pärast neid raskeid katsumusi rebaste ristimisel, on ta saanud nüüd täisväärtuslikuks gümnasistiks.

Sündmuse lõpus pakuti torti, mille olid valmistanud kümnendate klasside õpilased. Tordid vaimustasid nii välimuselt kui ka maitselt ning panid tseremooniale sobiva punkti.

Huvitavad hobid

Laura Sarap

Taas on tekkinud võimalus tutvuda mõndade meie kooli gümnaasiumiõpilaste huvitavate hobidega. Huvid ulatuvad seinast seina - kes mängib trumme, kes kujundab tosse ja kes tegeleb airsoftiga.

Jakob Herman Riibe

Minu hobiks on trummid ning olen neid juba 5 aastat mänginud. Trummide juurde jõudmises peaksin paljuski tänama oma vanemat venda, kelle tõttu sattusin väga varakult kuulama erinevaid punk- ja rokkbände nagu näiteks: Green Day, Blink- 182, Sum 41, Rammstein jpt, kus trummidel on muusika väljendamise juures väga suur roll. Kuna olen suhteliselt emotsionaalne tüüp ning samuti soovisin ka mingit pilli õppima minna, siis trummid olid ainuõige valik, sest sellega tegeledes saab ennast välja elada ning see on ka üks suurimaid põhjuseid, miks mulle trummid meeldivad. See tunne, kui saad mingit lugu mängides ennast välja elada ja täiega seal loos sees olla, on minu arvates emotsioon, mida ei saa sõnadesse panna. Vahepeal on trummide juures frustratsiooni tekitav see, kui mingi lugu ei tule välja või selle õppimine on väga aeganõudev. Trummid sobivad absoluutselt kõigile, kellel vähegi rütmitunnetust on, sest baasoskused saab kiiresti selgeks ning pilliõppeks pole kunagi liiga hilja.

Kaspar Verner Puusta

Tegelen airsoftiga juba viimased 7 kuud. Mängudel on palju liikumist, erinevad n-ö gamemode'id. Aeg-ajalt võib saada natuke haiget, aga see valu läheb paari minutiga üle ja teeb mänge isegi natuke põnevamaks. Tegelen alaga, kuna minu jaoks on see huvitav ja mängides saab palju liikuda.

Huvi tekkis pärast seda, kui nägin Youtube'is videoid, see hakkas mind esmalt huvitama ning hiljem käisin ka paari sõbra sünnipäeval airsofti mängimas. Airsofti juures meeldib mulle kõige rohkem, et see on lõbus ja saab palju liikuda. Mängud on alati erinevad. Küll aga nagu enamus hobidega võib alustamine minna väga kalliks. Hetkel ei ole plaane lähitulevikus airsoftiga tegelemist lõpetada. Soovitan ala kõigile, keda huvitab laskmine, tahavad sõpradega midagi huvitavat teha või lihtsalt palju liikuda.

Carmen Maar

Minu hobiks ja kireks on olnud pikemat aega tossude disainimine. Täpsemalt tegelen tossudele eridisaini maalimisega ning kogu protsess saab alguse kliendi ideest. Üle maailma on tossude kogumine saanud väga populaarseks ja nende hinnad tõusevad iga aastaga. Üks kõige kallim tossupaar, mida on müüdud, maksis näiteks 437 500 dollarit. Nõudlus tossude vastu on aina suurenemas. Mida erilisem ja unikaalsem on toss, seda suurem on ka selle väärtus. Disainimisega olen tegelenud 2020. aasta suvest saadik, kuid sel kevadel lõin ma ka oma firma- Kicksi Customs. Selle hobi juures on kõige erilisem hetk see, kui näen inimeste rõõmsat nägu, kui nad esimest korda enda uue tossupaari kätte saavad ja jalga panevad. Juba lasteaiast saati on kunst olnud minu jaoks väga tähtsal kohal. Tänu suurele meisterdamise kirele väiksena, olen ma harjunud tegelema ühe kindla tegevusega tunde järjest. Kuigi ajakulu oleneb disaini keerukusest, teen ma keskmiselt tosse 8-14 tundi. Kõige kauem on mul üks tossupaar võtnud aega umbes 35-40 tundi. Enne uue detaili lisamist peab eelnev kiht olema täielikult kuivanud ja väga tähtis on ka tossu ettevalmistamine, et värv püsiks tossul kindlalt peal ja ei kuluks peale esimest kandmist maha. Kuna tossude disainimine on enamasti väga uus asi inimeste jaoks, siis teen ma igapäevaselt tööd, et info sellest võimalusest jõuaks nii paljudeni kui võimalik. Näiteks olen teinud koostööd suurte firmadega nagu Nike (maaletooja) ja Elisa.

Koolielu aastal 2071

Jakob Herman Riibe

Haridus on üks põhilistest teguritest, mis viib meie ühiskonda edasi. Viimastel aastakümnetel on enamikus arenenud riikides suurenenud nõudlus harituma tööjõu järele ning kasvanud ka kõrgema haridustasemega tööjõu pakkumine. Kas selline asi jätkub ka tulevikus või praegune kooli- ja haridussüsteem muutub? Uurisin erinevatelt Jakob Westholmi Gümnaasiumi õpetajatelt, mis on nende arvamus, milline võiks olla Eesti koolielu 50 aasta pärast?

Ülle Uulma:

50 aastat on pikk aeg. Koolielu muutub kindlasti. Usun siiski, et kool jääb.

Kuigi enamasti ennustatakse, et selleks ajaks on nutiseadmed võimust võtnud ning õppetöö toimub helendavate ekraanide taga, usun ja loodan hoopis vastupidist. Näiteks seda, et noor inimene tahab vabatahtlikult kooli, et suhelda. Ta tahab lugeda päris raamatuid nagu tema esivanemad. Ta tahab loetut kaaslastega jagada, arutleda. Ta on loov, talle meeldib kirjutada. Ta on mitmekülgne, huvitub kõigest, mis tema ümber toimub. Ta on läbinisti rohelise mõtteviisiga, peab lugu spordist ja liikumisest. Ta imestab, kuidas on võimalik, et tema vanaisad-vanaemad olid igal vabal hetkel oma nutitelefonis. Mõttetu tegevus ju…

Koolis on tore, sest seal töötavad suurepärased õpetajad, kes on jäägitult pühendunud noorte harimisele ja kasvatamisele. Nad on sõbralikud ja mõistvad ning eeskujuks õpilastele. Oleks ju imeline!?

Ilona Opaal:

50 aasta pärast on õpetaja kõige kõrgema sissetulekuga riigitöötaja, kui peaminister välja arvata.

Kuna juba paar põlvkonda tagasi ei olnud piisavalt järelkasvu, on õpetajaskond nii drastiliselt kahanenud, et paljud koolid on tulnud seetõttu sulgeda. Samas kuna üldine kirjaoskustase on niivõrd palju langenud, on tulnud avada uusi koole täiskasvanutele alghariduse pakkumiseks. Paljud ülikoolid on tulnud sulgeda, sest ei ole piisavalt gümnaasiumiharidust läbinud õpilasi.

Kõige paremini on ehk läinud pensionil olevatel õpetajatel, kelle pension kogu sissetulekust vaid 20% moodustab, sest eraõpetajatena kodus on nad äärmiselt hinnas.

Õpetaja ühiskondlik väärtus on kõrgeimal tasemel, sest õpetajate vähesuse tõttu kannatavad ka teised ühiskonnakihid: pole piisavalt arste, teadlasi, piloote, politseinikke, lasteaiakasvatajaid.

Gümnaasiumiastmes saavad õpilased valida, mida õpivad. Ka koht ei ole enam oluline, sest hübriidõpe on igapäevane koolielu osa. Klassiruumide sisustus on muutunud arvestades liiga vähese füüsilise koormusega õpilaste igapäevaste vajadustega – klassis on laudade ja toolide asemel kanapeed.

Lisandunud on uus õppeaine: ‘saavutama õppimine’, kus õpilaste motivatsiooni ja elueesmärkide leidmisega tegeletakse, õpiväljundiks on mõistlike eesmärkide seadmine ning unistuste visualiseerimine.

Mikk Maasikrand:

Arvan, et ainete ja erinevate õpitavate asjade hulk kindlasti ajas kasvab. Samas omaette küsimus on, kui põhjalikult neid õpitakse. Samuti arvan, et tulevikus on meil õpikute asemel nutiseadmed/tahvelarvutid, kuid selleks ei pea tulevikku otsima, sest on juba ka Eestis koole, kus igale õpilasele on tahvel. Tõsi, tegu on küll väiksemate erakoolidega. Käsitsi kirjutamise oskust ei tohi ära unustada, kuid kool peab olema vastav ka ühiskonna igapäeva elule. Kui juba poes kauba paigutajatel on tahvelarvutid käes tänasel päeval, siis kindlasti on mingit sorti IT vidin ka tulevikuõpilastel kasutuses. Kool ju ikkagi valmistab õpilasi ette eluks.

50 aasta pärast on koolimaja kindlasti alles. Isiklikult ma ei ole väga kodukontorite ja "*pop-up" töökohtade austaja. Koolimaja suurim roll on luua atmosfäär, kus soovime ja tahame õppida. Kodus või mujal õppides on liiga palju teisi ahvatlusi.*

Õpetajate väärtus ei ole kindlasti langenud. Kuigi internetist on nii-öelda „kõik kättesaadav", siis ma ei usu, et info kättesaadavus selles rolli mängib. Võiksime ju ka küsida, et kui 50-60 aastat tagasi oli kõik info raamatukogus tasuta kättesaadav, miks siis oli vaja lugupidavalt suhtuda õpetajatesse? Miskipärast seda ikka tehti.

Pidev koolireformide ja koolikorralduste muutmine on Eesti pikaajaline traditsioon, ulatudes juba baltisakslasteni. Kindlasti jõuab olukord järgneva viiekümne aasta jooksul mitu korda muutuda ka praeguses koolisüsteemis.

Marge Ensling:

Ma arvan, et koroonaperioodil tuttavaks saanud e-õpet rakendatakse kindlasti ka tulevikus, sest see on hädavajalik! Need koroonaperioodid on näidanud, et väga paljudele õpilastele sobib distantsõpe, seega ka iseseisev õppimine. Õppetöös peakski olema võimalik õpilasel valida mida ja kuidas õppida. See käib käsikäes ka vastutusega – õpilane teeb valikuid ja vastutab, et kõik saab õigel ajal tehtud/esitatud. Põimituna distants- ja kontaktõpe võivad anda väga häid tulemusi. Kindlasti peab jääma ka distantsil oleval õpilasel võimalus saada kontakttunde või konsultatsioone, sest uusi teemasid igas aines ei ole võimalik iseseisvalt päris selgeks õppida.

50 aasta pärast loodetavasti on õpetajate väärtus, kas jäänud samaks või tõusnud, sest oma tööd südamega tegev õpetaja peaks au sees olema ajast hoolimata. Õpetajate väärtust on suuresti langetanud pigem ühiskond, mitte internetiavarustes leitav informatsioon.

See koolisüsteem, mis on praegu, on hästi sisse töötatud. Võib-olla oleks vaja tähtsust suurendada progümnaasiumil, et õpilased mõistaksid, kui oluline etapp see nende elus on.

Tulevikus võiks õpilasel olla rohkem otsustusvõimet ning seeläbi ka tahe ja oskus võtta vastutus. Võime otsustada on õpilasel ka praegu olemas, küll aga jääb napiks võime võtta vastutust.

Õpikeskkond 2071. aastal peaks arvestama kõikide õpilaste vajadustega, samas ei tohiks õpikeskkond olla liiga mugav. Küll aga annaks väga palju juurde see, kui õpilasel oleks võimalik õppida, kas istudes või seistes – muudetava kõrgusega lauad oleks siin suureks abiks. Rangus ja raamistik peaksid olema leebemad, sest mis sobib ühele, ei sobi teisele, kuid praegu on kõik ühistes tingimustes, sõltumata igaühe vajadustest.

Riiete mälestused

Olivia Reimets

1 **1. klasside humanitaarsuunal algas novembris kirjaliku eneseväljenduse tund ning õpilastele anti põnev ülesanne: kirjutada mälestus riideesemele. Klassid olid käinud hiljuti Endla teatris vaatamas etendust „Arktilised mängud“, seega oli valikus kirjutada mälestus, kas mõne peategelase riideesemele või valida midagi enda garderoobist. Toon teieni mõned valminud lood.**

„Uue elu algus”

Henri Välling

Aasta on 2019 ja ma veedan järjekordset päeva Stockholmis. Olen siin poeriiulil vaadet nautinud juba paar nädalat, ei mäleta isegi enam lammast, kelle villast tehtud olen. Igatahes on karge oktoobri lõpp ja pood kubiseb rahvast. Paljud proovivad mind pähe, aga keegi ei taha osta. Ühtäkki kõnnib uksest sisse mingi punase jopega poiss. Ta vaatab mind, proovib ja hüüab sõpradele kõva selge häälega: „S*taks lahe müts!“ Poiss viib mind kassasse ning ostab mu ära. Olen meeletult õnnelik, saan lõpuks hakata kellegi pead soojas hoidma. Saan teada, et minu uue omaniku nimi on Henri. Henri on väga südamlik ja tore poiss. Ta paneb mind kohe pähe ning tema suule tekib suur ja lai naeratus. Sel hetkel sain aru, et tahan kogu elu tema peas veeta.

„Joodiku sussid”

Harriet Vassiljev

Marja-Terttu jalavarjudeks olemine on iga päev üks suur seiklus. Eriti lõbusaks läheb meie teekond siis, kui Marja-Terttu kätte satub viinapudel. Ja oi see satub tema kätte õige tihti. Üks kord läks asi kohe nii vägevaks, et Marja-Terttu hakkas mind seina pihta loopima, arvates, et ma olen kõva nagu kivi, aga ma ju ei ole.
Minu elu vahvaim aeg oli see, kui Marja-Terttu mingi kumeruse pärast oma rinnas haiglasse sattus. Ma ei ole mitte kunagi liuelnud nii siledal ja mõnusalt soojal põrandal. Vahel tuleb ikka kasuks ka, kui oled ühe vana, hääbuva, joomalembelise naise jalavari.

„Minu kõrvaklappide mälestus”
Henri Konnimois

Veedan kõik oma ööd juhtme taga, see annab mulle eesootavaks päevaks elujõudu. Ainult paaril korral olen unustanud ööks juhtme taha minna ning see on alati lõppenud mu kokku kukkumisega keset päeva. Pole lahe! Juba varajastel hommikutundidel kistakse mind unest ja lüüakse ümber kaela. Ega töö alustamine sellest kaugele jää. Lausa 10 minutit peale päeva algust sunnitakse mind tööle. Lisaks kõigele sellele viiakse mind kohe õue külma tuule ja vihma kätte. Alles kuhugi suurde majja jõudes saan ma oma välja teenitud puhkust, kui mind kuhugi koti põhja ära peidetakse. Ega kotis pole ka just kõige mugavam ja rõõmsam olemine, kuid see käib kah. Kotis ma loksun alalõpmata ringi ja saan tümitada ning lisaks sellele on mu kambris jube umbne ja kitsas. Kõik see kannab oma esimesi vilju. Nimelt ma vaevu tunnen veel oma paremat poolt ning kuigi ma veel olen noor, ilustavad mu peal esimesed kortsud. Niimoodi loksun ma kotis päris tubli osa päevast. Kui mind aga lõpuks sealt välja otsitakse saan ma tööd rügada kuni päris ööni välja. Kõik see võtab mu tõsiselt läbi, aga juba enne, kui ma jõuan oma väsimuse üle kurtma hakata, pannakse mind uuesti oma asemele- juhtme taha, et kõik saaks uuel päeval nagu nõiaringis korduda.

„Minu mälestused”
Andrea-Liis Mustkikkas

Peaaegu iga õhtu kui ta koolist koju jõuab krabab ta mu riiulist ja tõmbab omale jalga. Tundub, et tal on kiire, sest pean tema tormakate sammudega pidevalt kaasas rappuma ja võib ka juhtuda, et rapsimisest langeb mulle peale mõni kohviplekk. Sellest pole õnneks midagi, sest kuuma ega külma ma ei tunne.

Järgnevad tunnid pean iga õhtu veetma kuskil suures ruumis, kus muusika valjult mängib. Oi, küll ma siis alles lendan ja tõmblen igas suunas ning kui muusikat just kinni ei panda, ei ole ka minul võimalust väikeseks hingetõmbeks.

Koju jõudes tõmbab ta mu jalast ning viskab kapinurka. Heal juhul lõpetan õhtul ka pesumasinas loksudes, kus ma oma värske oleku taastada saan, kuid kui nii hästi ei lähe, saan ma masinasse alles järgmisel päeval, kui ma talle üldse meelde tulen. Halvemal juhul unustab ta mu sinna samasse kapinurka või toolile ning leiab omale riiulist uue ustava paari. Mitte küll sama ilusa kui mina, kuid ega tal midagi nüüd viga ka ei ole.

„Valge kui lumi”

Olivia Reimets

Esimene lumehelves maandus mu räpasele ja katkisele, kulunud pinnale. Koos sellega tulid silme ette mälestused ajast, mil olin veel sama valge kui see lumehelves. Oh, olid ajad!

Mind kanti nii vara ja nii tihti kui võimalik, kuid alati ainult lumega, et minu ilusat valget kuube mitte määrida. Oli lund kasvõi ainult väike kirme või nii paksult, et midagi seda jalast eemal ei suutnud hoida, vaid see üle ääre sisse puges, igal juhul olin alati mina jalas.

Probleemid hakkasid esinema, kui ma ei suutnud külmust enam eemal hoida – see ronis õmblustest, valge kuue ja talla vahelt läbi. Ning mina olin liiga väsinud ja kulunud ja… vana, et midagi teha. Minu kandja aga mõistis mind. Mis sest, et ta sokid iga kord märjaks said, ta kandis mind ikka. Ta armastas mind kanda sama palju, kui mina armastasin kantud olla.

See ei kestnud aga kaua, sest ühel hetkel ei käinud mu kandja enam tükk aega väljas – korra nägin teda läbi ukseava teki ja aurava tassiga, nina punane nagu oleks just õuest tulnud. Ta ema tuli esikusse, haaras mu kaenlasse ning hetke pärast maandusin ma suures mustas prügikotis. See oli kohutav aeg, kinni haisvate ja määrdunud asjade vahel, mis kõik rüvetasid mu valget kuube. Ega see aga paremuse poole liikunudki, sest lõpuks maandusin ma veel suuremas hunnikus veel räpasemate ja haisvamate asjade seas. Ning siin prügimäel olen ma siiamaani, muutudes iga päevaga järjest koledamaks ja katkisemaks.

Kõigele vaatamata, olen ma juba ammu oma kandjale andestanud. Mõeldes meie koos veedetud lustlikele aegadele olen ma kindel, et ta leiab mu. Ta tuleb mulle järgi, teeb mu uuesti korda ning ma olen taas sama valge kui lumi. Me loome palju uusi toredaid mälestusi. Küll ta tuleb. Ta ei saa muud moodi, me armastasime üksteist liiga palju. Ta tuleb… Ma tean seda.

Just Film. „Horisont”

Inger Enok

13. novembril käisin kinos Just Filmi programmi raames vaatamas filmi „Horisont“. Film on suunatud noortele, kuid sobib vaatamiseks kõigile, kuna puudutab keskkonnateemat, mis on hetkel ühiskonnas väga aktuaalne. Tegemist on tänavuse Prantsusmaa filmiga, originaalpealkirjaga „L´Horizon“. Režissöör on Emilie Carpentier. Filmi tegevus toimus rahulikus rütmis, kuid ei veninud sugugi. Selle kestvus oli veidi alla 1,5 tunni, mistõttu ei hajunud tähelepanu kordagi ning oli seega kergesti jälgitav. Filmi keskmes on kaks armunud noort, kellel on esialgu keskkonnateemades erinev seisukoht. Peategelane Adja kohtub keskkonnaaktivistist noormehega, kes võitleb linna massiliselt ehitavate hoonete vastu ja talupoegade kaitseks. Film avab vaataja silmad ning näitab, et kasumi eesmärgil ehitatav „Dream City“ (toim.- unistuste linn) hävitab looduse ja keskkonna ning toob pikas perspektiivis palju kahju ega tee kedagi õnnelikuks. Elukvaliteet ei tõuse massiivsete hoonete ja tehismaailma ehitamisega. Loodusega koos hävime ka meie. Tänu noormehe ja tema lähedastega tutvumisele, näeb Adja keskkonnaaktivistide muret, muudab oma mõtteviisi ning hakkab tegema õigeid valikuid. Pärast filmi toimus ka väike vestlus (Q&A) filmi peanäitleja Tracy Gotoasega, kes vastas publiku küsimustele. Vaatajate küsimused puudutasid keskkonnateemasid ja näitleja andis oma arvamusele ning teadmistele tuginedes põhjalikud vastused. Mina jäin filmiga väga rahule, sest see oli huvitav ja mõjuv, ühendades olulise keskkonnaküsimuse noorte omavaheliste suhetega.

Kõige Tähtsam Raamat

Liisa Kasera

12.a kirjandustunnis käisid külalised kirjanduspodcastist „Kapsapea“. Seda saadet veavad Berit Kaschan ja Ester Urbala, kes on veendunud, et kirjanduse kaudu saab rääkida ükskõik millest. Ja täiesti vabalt. Täiesti vabalt rääkisid nad meile paljudel teemadel- alates raamatutest, mis tekitavad häbi, lõpetades Kõige Tähtsama Raamatuga. „Lugejamuljed näitasid, et eriti oluliseks peetakse raamatuid, mis elavad meis edasi. Raamatud, mille juurde elus tagasi pöördutakse ja millest ka hiljem jõudu leitakse, millele mõeldakse. Mõjus raamat saab osaks meie elukogemusest. Need on üsna sageli ka raamatud, mida oma lähedastel lugeda soovitame ja siis ootame, mis mõju sellel on.“

12.a pani kirja oma Kõige Tähtsamad Raamatud: „Pipi Pikksukk“, „Kasuema“, „Harry Potteri“ seeria, „Kuradil on lapse nägu“, „Luuseri päevik“, „Turovski 365 põnevat ja naljakat lugu loomadest“, „War of the Foxes“, „Wim Hof meetod“, „Väravajoomel“, „Apteeker Melchior ja Rataskaevu viirastus“, „The wind-up bird chronicle“, „Bullerby lapsed“, „Nullpunkt“, „Kääbik“, Pal-tänava poisid“, „Minu esimene jõuluraamat“, „Suur Peeter ja väike Peeter“.

Milline on sinu Kõige Tähtsam Raamat?

Minu päev ajakirjandustudengi varjuna

Hanne-Lore Tuubel

Ma olen abiturient, kellel seisavad üsna pea ees lõpueksamid ja ka ülikooli sisseastumiskatsed. Paar aastat tagasi, kui ma alustasin gümnaasiumiteed oli mul kindel siht silme ees, et järgmiseks sammuks mu karjääriredelil peab olema kõrghariduse omandamine ja seda just Eesti mainekamas ülikoolis- Tartu Ülikoolis. Sellega seoses otsustasingi osa võtta tudengivarju projektist ning minna uudistama eriala, mis mind enim huvitada võiks. Selleks on ajakirjanduse ja kommunikatsiooni eriala. Kui sain teate oma registreerimise kinnitamisest võtsin koheselt ühendust tudengiga, kes osutus minu varjuks ja kellega leppisime kokku päeva, mil mul oleks kõige põnevam minna, et tutvuda erinevate õppejõudude-, majade- ja ainetega.

Niisiis saigi minu meeleolukas päev alguse sügisese koolivaheaja teisipäeval, aadressil Lossi 36 olevas Ühiskonnateaduste instituudis kell 10 hommikul, kus algas esimene loeng nimega akadeemiline enesejuhtimine. Selle tunni õppejõud oli imetore noor naine, kelle olek ja suhtumine lausa kutsusid kuulama ning kaasa mõtlema, ja et seda mainitut ka kohe rakendada, siis oli ta ette valmistanud rühmatöö, millesse ka mind lahkelt kaasati. Selle lõppedes oli meil 30-minutiline paus, mille jooksul jõudsin oma tudengivarju juhendamisel õppehoonele tiiru peale teha, sisse kiigata mitmetesse (õppe- ja tudengi)ruumidesse, paljust teemakohasest kõneleda ja isegi ekspresident Ilvest trepil teretada, kes oli tulnud Riigiteaduse tudengitele külalistundi andma. Poole tunni möödudes algas ajakirjanike ja kommunikatsioonijuhtide igapäevatööst kõnelev loeng, kus rääkis oma loo sellesama eriala vilistlane Kadri Org.

Peale seda oli aeg lõunapausiks, et mõte ikka eesti keele ja stilistika praktikumiks jätkuvalt töötaks. Kiire vahepala haarasime tudengielule kohaselt taskukohasest Kohvipausist, kus lõunavalik oli kole kirju, head-paremat oli soojast supist kergete salatiteni välja. Einestamisega lõpule saades ruttasime tagasi koolimajja.

Algav tund oli kõige sarnasem tavalisele gümnaasiumitunnile, kus lahendasime eesti keele grammatika ülesandeid. Kolmanda tunni lõppedes seadsime tulevaste ajakirjanikega sammud Werneri kohviku poole, kus maitsva koogi ja kohviga veidi aju stimuleerisime enne viimast loengut, milleks oli sissejuhatus sotsioloogiasse. See toimus ühes Tartu tuntuimas punaste istekohtadega loengusaalis- suures ja avaras ringauditooriumis Jakobi tänaval asuvas majas number kaks. Kui lõppes sotsioloogia, lõppes ka minu väga huvitav ja sisukas päev tudengivarjuna.

Ma jäin selle päevaga äraütlemata rahule ning olen meeletult tänulik sellise võimaluse ja nende loodud tutvuste eest. Seega ma julgustan ka sind, uudishimulik lugeja, võtma osa sellest tänuväärsest projektist, mille läbi avardad oma silmaringi ja omandad uusi kogemusi ning eelkõige jõuad selgusele, kas see sinu valitud eriala on just see, mida ülikoolis õppida tahaksid.

Ma loodan, et sul oli vahva minu päevast lugeda ja et sa oled end juba tudengivarjupäevale kirja pannud!

(PS! Lisatud pildike oli ainus, mille sel kiirel päeval teha jõudsin, taamal paistab kurikuulus Kuradisild Toomemäel)

Pimeduse lapsuke

Olivia Reimets

Kord ronis välja sügavikust,
Pimeduse lapsuke.
Hinges uudishimu, lust
Ning ka ettevaatust natuke.

Ta tahtis näha loomi,
Nuusutada lilli,
Kuid nood eemale jooksid,
Hirm hoidmas hingi.

Keegi ei tahtnud,
Anda talle võimalust.
Nad olid kohkunud,
Teadmata ta kavatsust.

Ta nägi välja võõras,
Must, ohtlik, jube, kõle.
Peidus puudevõras,
Silmad hiilgamas – kui jõle.

Aja jooksul loomad
Harjusid, ei pelgand enam.
Kergenesid koormad,
Loodus – see paistis ilusam.

Kord jalutades järve piiril,
Silmitsedes vaga vett.
Laps astus juurde, nägu viril,
Pilgus abitus ja nutt.

Metsa hoiatused kõrvus
Inimlastest, küladest,
Muutus roheliseks värvus,
Kuid vesi lõi tas segadust.

Tasakaalu leidmata,
Paanikas ja ehmatuses,
Üritas ta peituda,
Sulada ses metsikuses.

Laps üllatusest vakatas,
Nähes värvide mängu enda ees.
Ning mustaks uuesti võpatas,
Koletis nüüd vees.

Seisid, tõtt nad vahtisid,
Söandamata liikuda.
Siis taamalt hääled kostusid,
Püüdluses last leida.

Veel viivu seisid,
Siis kargas vette elukas
Ning lapse leidsid,
Keda see just nagu elustas.

Õhinal ta rääkis,
Mis oli aset leidnud.
Või õigemini püüdis,
sest vanemad ei kuulanud.

Nad kurjustasid, kirusid,
Kui kartmatu on laste meel.
Nad ei näinud asja võlusid,
Ainult ohtusi sel teel.

Vastumeelselt lahkudes,
Üle õla nägi veel,
Silmi metsa hämaruses,
Säramas kui juveel.

Viimaseks ei jäänud,
See veider kohtumine neil.
Kui pimedaks oli läinud,
Siis ootas elukat taas leid.

Laps leidis jälle viisi,
Hiilida vaikselt temani.
Ning ümisedes lauluviisi,
Naeratas kõrvast kõrvani.

Lillepärja tõmbas ta,
Uhkusega välja.
Ning suutmata kärsitust ohjata,
Ronis tal mööda selga.

Jahmatanud elukal,
Kukile jõudes,
Asetas pärja tal,
Tungivalt nõudes

Sarvile, kõrgele,
Kus valge õis kiirgas.
Ja sõprusele,
Algus saigi metsas.

Möödusid ajad,
Lapsest sai neid.
Mida küll mõtlevad,
Külas kõik neist.

Seepärast veeniski,
Nooruk oma sõpra.
Tule kasvõi korrakski,
Ära jäta mind hätta.

Ma tahan, et näeksid,
Kes on mu peig.
Et külla sa läheksid,
Ja üllataks neid.

Nad näevad – sa oled hea,
Ja armastad mind.
Ei pea kaotama keegi pead,
Ega hirmust lendama lind.

Minnes vastu oma instinktidele,
Nõustus lõpuks ka olend.
Oli valmis tegema kõike neiule,
Kellest hoolis üle kõige.

Pulmapeo õhtul,
Seadis sammud ta külasse.
Peas pärg, mis lindude tehtud,
Ning mille lõhn mähkis ta
endasse.

Neid eemalt pärga nägi,
Kui sõpra lähenemas.
Temas kasvas rõõmuvägi,
Ning ta hõikas pulmalauas.

Külarahvas pöördus,
Külalise poole.
Sees kasvas õudus,
Kui nägid, kes tuleb nende poole.

Õhkkonda tajudes,
Seisatas ka olend.
Kui äkki karjudes,
Läks segi inimolend.

Kus mu labidas, mu hark?
Minema sa koletis!
See polnud sinust üldse tark,
Seda mõistis tagi siis.

Tehes kannapöörde,
Pages ta metsa tagasi.
Pruut otse öösse,
Järgnes, eirates lähedasi.

Ta jõudis järgi järve ääres –
Seal kus kõik sai alguse.
See oli neil nagu eilne meeles,
See heitis hinge valguse.

Nad üksteise silmi vaatlesid,
Vajamata sõnu.
Nad kõike niigi mõistsid,
Valu ja lohutussõnu.

Siis toimus kõik nii kiiresti,
Üks oda, karje, valu.
Neid oli hüpand nähtavasti,
Ette kui oda puudesalus

Pidi tapma eluka.
Kuid nüüd ta käte vahel,
Lebab neid, kes eluta,
Kes ainsana siin oli ehe.

Nähes, mis nad toime panid,
Vaikus võttis maad.
Ainult väike puudekahin,
Avaldas sümpaatiat.

Maapind avanes,
Ning veel viimase murtud pilguga.
Sügavikku taganes,
Pimeduse laps, noore surnud neiuga.

Mis neist sai?
Kes seda teab.
Maailm on suur ja lai,
Ning miski seda igatahes neab.

Sest ükskõik kes,
Ükskõik kus,
Nüüd kardab,
suurt kohutavat pimedust.

Tasa-tasa

Helen Luik

Tasa-tasa lähenemas jõulupühad
Tasa-tasa akna taga tuule müha
Tasa-tasa öösel vaatan tähesära
Tasa-tasa nüüd, ei tohi teha kära

Tasa-tasa keset ööd ma silmad avan
Päkapikke minagi ju näha tahan
Tasa-tasa krabistamist kuulen
Kas on see päkapikk või kõigest oksad tuules?

Tasa-tasa voodist üles tõusen
Tasa-tasa kiikan läbi akna õue
Tasa väiksed jalajäljed veel vaid lumel on
Kuid sussis aknalaual peidus maitsev komm

Tasa-tasa lumehelbed on mu palgel
Tasa-tasa istun hetke kuuvalgel
Tasa-tasa väljas on veel pime
Tasa-tasa just see ongi jõuluime

Kohtumised

Harriet Vassiljev

Vene realismi riiul

Keskraamatukogu on alati üks väga kirju ja rahulik paik. Kirjuks ei tee seda suurt hoonet mitte ainult raamatud, vaid ka inimesed. Olin mina parasjagu raamaturiiuli vahel teost otsimas, kui üks väike lokkis juustega tüdruk mind müksas. Vaatasin alla ja küsisin: „Hei, kes sina küll oled?”, tema selle peale reipalt: „Mari, ja mina hoopis tean, kes sina oled ”. Ma mõtlesin korra, et äkki on tegemist minu ema lellepoja tütrega, kelle ma kogemata ära olen unustanud, kuid siis katkestas ta kiirelt minu mõtte: „Sina oled ju see tüdruk, kes hommikuti ETV-s Peppat mängib onju?”. Ma ei osanud midagi öelda ja siis mul tuli meelde, et tõesti Peppa multikale loeb peale Harriet Toompere. Siis meenus mulle äkki, et ilmselt oli ta kuulnud minu vestlust sõbraga, kes mind enne nimepidi hüüdis. Ma küsisin tema käest, et kus ta teab, et see just mina olen? Ta vaatas mind kulm kortsus ja porises: „Aga sa oled nii Peppa moodi!”. Irooniliseks tegi selle olukorra see, et see armas väike neiu müksas mind vene realismi kirjanduse riiuli ees.

Lõbus naabrilaps

Käisin oma maakodus naabrilapsega mängimas, oli soe ja päikseline, kuid veidi karge laupäev. Kui olin temaga veidi liivakastis hullanud ja kõik liivakoogid kokku mätsinud umbes 50ndat korda. Karjus ta järsku: „Tiina!“, Tiina on tema ema nimi. Ja mina küsisin tema käest, et miks sa ei ütle emmele emme? Üritasin talle, siis hakata seda optimistlikult selgitama, et tal on elus ainult üks inimene, keda emmeks kutsuda. Tema vastas mulle tohutult kurjalt ja surmtõsise näoga otsa vaadates: „Aga issi ütleb, et ta on lihtsalt robottolmuimeja. Miks siis mina ei või talle nimepidi öelda? “

Vuntsid

Jooksin koolist kiirustades koju, olin juba poolel teel, kui tundsin, et midagi oleks nagu valesti. Aga mõtlesin, et ilmselt on tegu minu järjekordse ettekujutusega. Jõudsin oma kodu välisukse avada, kui selle lükkas mulle vasta nina minu armas naabriproua. Ta näeb iga kord välja nagu tõeline diiva, kes on välja tulnud 60ndate Inglismaa draamasarjast. Pärast seda kõva koksu vastu mu otsmikku silmas ta ka lõpuks mind. Ja ütles ainult ühe lause, väga lühidalt ning otsekoheselt: „Selliseks, siis need meie tänapäeva noored ongi muutunud, endal koledus otsa ees ja julgevad veel niimoodi mulle otsa vaadata, jultumus on ikka piiritu.” Ja siis mul koitis, et mul oli jäänud sõpradega seltskonnamängu mängimisest otsa ette kiri- Kuningannal on koledad vuntsid!

Robotex International 2021 ehk Kuidas nautida elu?

Milena Vaakmann

Robotex International 2021 toimus 5.-7. oktoobril Saku Suurhallis ning mul oli au seda festivali esimest korda väisata, võisteldes pühapäeval 3kg LEGO Sumos.

Robotexile sattusin, kuna minu hea sõber Katariina on kogu elu tegelenud robootikaga ning ühel päeval 2020. aastal otsustas ta, et ta peab minugi Robotexile võistlema viima. Otsustasime osa võtta 3kg LEGO Sumost ja robotile panime nimeks KaMita – see tuleb meie kombineeritud hüüdnimedest. Koroona tõttu jäi Robotex International 2020 ära ja meie robot pidi ootama järgmist Robotexi.

Meie võistlus toimus viimasel päeval. Kohal tuli olla juba varahommikul ja mina olin kell 7.40 esimene võistleja, kes Saku Suurhalli juurde jõudis. Kell 8.02 hakati võistlejaid sisse laskma ja veerand üheksaks olime ennast registreerinud, üleriided ära andnud ja võistlejate alasse jõudnud. Kuna terve päev lasti Saku Suurhallis head muusikat, siis kell 8.18 tegin ma väikese tantsupausi samal ajal, kui mu paariline muutis oma roboti koodi. Nimelt osales ta ka tüdrukute tuletõrjumises ja mina olin meie võistlusel üksinda.

Poole üheksaks olin ma läbinud robotiga tehnilise kontrolli ja suundusime sõbraga roboteid katsetama. Katsetused sujusid hästi ja mul oli isegi aega rääkida tuttavaga, kes oli üks tüdrukute tuletõrjumise kohtunikest. Täpselt kell 10.10 anti teada, millised võistkonnad on millistes alagruppides ja kuna meie võistkond oli III alagrupis sain ma rahulikult - robot kaenlas - ringi vaadata. Kõige huvitavam oli LEGO Joonejärgimine, mida jäin ka kauemaks jälgima. Kuna robotit käes hoidvad inimesed peaksid oma roboti kohta kõike teadma, siis tahtis grupp itaallasi minu robotiga tutvuda. Kahjuks ei saanud nad midagi uut teada, sest ma ehmusin nii väga, et ei osanud enam inglise keelt rääkida ja põgenesin tribüünile istuma.

Tund aega peale võistluste algust ehk 11.55 jõudis järg III alagrupini ja olin väga närvis, sest pidin üksinda võistlema, kuna mu paarilisel oli teine võistlus täpselt samal ajal kõrval väljakul. Meie robotil läks alguses halvasti, kuna kood vedas alt ja seetõttu sõitis KaMita koheselt Dohyo'st välja. Alagrupi lõpu poole läks isegi paremini ja KaMita lükkas kolm robotit Dohyo'st välja. Kuid nendest võitudest ei piisanud finaali pääsemiseks. Sellega oli võistluspäev minu jaoks lõppenud ja ülejäänud Robotexi veetsin oma sõbra võistlust jälgides, kes oli tüdrukute tuletõrjumises parim.

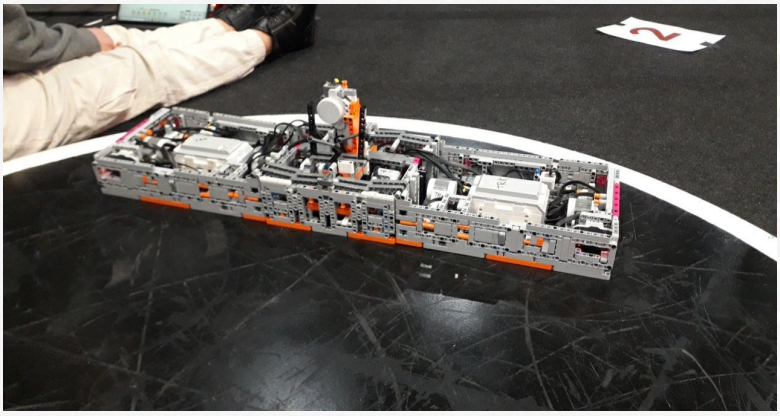

Kogu Robotex jättis mulle väga sügava mulje. Seetõttu kaalun järgmisel aastal uuesti osalemist, kuid mõnel teisel võistlusalal. Kokkuvõtvalt ja väga suuri pisendusi tehes võin öelda, et Robotex on nagu tavaline liputoimkond: veidike külm ja süüa ei saa!

Teatriringi etendus „Vutimehed“

Meie kooli 6.b klassi teatriringi õpilastel oli meeldiv võimalus detsembri alguses pakkuda koolikaaslastele vahvat teatrielamust. Näidend on kirjutatud Richard Janno raamatu „Vutimehed“ ainetel. Raamatu „Vutimehed" esmatrükk ilmus 1935. aastal.

Mõnikord mõtlen ja muretsen Eestimaa saatuse pärast. Kas noored, kes välismaale õppima lähevad, tulevad ikka kodumaale tagasi? Kas me mäletame piisavalt hästi enda esivanemate elusid, nende mälestusi? Eestlased on aja jooksul palju kannatanud, aga tänu tarkadele otsustele on üles ehitatud imeline riik. Richard Janno raamatus „Vutimehed“ on väga hästi kirjeldatud 1912. aasta Kassisaba piirkonna perede elu. Eesti pered elasid sel ajal vaeselt. Elatisraha teeniti baltisakslastest mõisnike heaks töötades. Vanemate tööpäevad olid pikad ja lapsed olid tihti omapäi. Peategelane Värdi elab muldpõrandaga majalobudikus koos ema, väikevend Toomi ja pisiõe Kadriga. Isa on surnud. Ema töötab mõisas pesunaisena. Värdi on südamlik 12-aastane poiss, kes peab iga päev hoolitsema imikust õe ja 3-aastase venna eest. Ema jaoks oli laste haridus ülioluline ja enamus teenitud rahast läks 16-aastase vanema õe koolikuludeks. Seepärast ei jätkunud mõnel kuul raha paruniprouale üüri eest tasumiseks. Sakslastest parunipere elab aga kahekordses häärberis, kus uhked toad, pehmed toolid, siidikardinad, iga päev söögiks uhked praed. Paruniproua arvas, et eestlastele ei ole haridust vaja ja soovitas lastel juba maast madalast töötama hakata. Ka sel ajal oli agulipoiste lemmiktegevuseks jalgpalli mängimine. Vaestel Eesti poistel aga oli palli asemel suur õlgedega täidetud riidetutsak, mis nööridega oli mügardatud ümmarguseks keraks. Väravatulpadeks olid kivid ja jalgpalli puutsadeks paljad varbad. Aga sakste poistel oli päris nahast vutt. Mulle meeldib selle näidendi sõnum: „Eestlaste maa olgu ka eestlaste oma!“

Lavadekoratsiooni autor on 11.a klassi õpilane Kiara Kaur Somal. Kiara valis dekoratsiooni kanga maalimise enda uurimistöö praktiliseks osaks ja see õnnestus tal suurepäraselt.

Olen 6.b klassi õpilastele siiralt tänulik, et nad on osalenud selles pikaleveninud lavastuse protsessis lõpuni ja ei andnud alla. Suur tänu kõikidele osalejatele: Ernst Rajasaare, Taiko Keerman, Liisa Sireli Põldma, Reimo Saul, Eke Mihkel Vainu, Emma Jette Väli, Hedvig Leia Visak, Adele Palge, Leen Kase. Lavadebüüdi tegi ka Hedvig Leia 5-aastane väikevend Rihard, kes mängis vapralt peategelase Värdi venda. Eriline tänu lapsevanem Indrek Vainule, kes on alati abiks olnud nii nõu kui ka jõuga, muusikapalade lindistamisel ja etenduste filmimisel. Sel korral oli ta nõus isegi laval Puu-Mihkli rolli mängima.

Suur-suur tänu huvijuht Alla Eenmale abi ja kaasamõtlemise eest ning õpetaja Ülle Uulmale, kes elas kogu südamest teatriringi tegemistele kaasa kogu aasta jooksul ja uskus meisse lõpuni.

Kaunist advendiaega kõigile!

Aade Veskimägi, lavastaja

Intervjuu õp. Aade Veskimägiga

Liisa Kasera

Igas Westposti numbris on õp. Aade Veskimägi õpilaste lugusid. Seekord küsitleme teda hoopis teistsugustel teemadel. Nagu eelnevast artiklist lugesite, toob tema juhatatud näitering publiku ette Richard Janno raamatu „Vutimehed" ainetel kirjutatud näidendi.

Kui kaua olete juhatanud JWG näiteringe? Kas lapsed näitlevad meelsasti?

Siin koolis töötan alates 2008. aastast ja kõikide klassidega olen lavastanud õppeaasta jooksul 1-2 etendust. Osalesime igal aastal Tallinna Ühisgümnaasiumi algklasside teatrifestivalil KRÕF (Kooli Rõõmu ja Õnne Festival). Festivali patrooniks on Janno Põldma ja žüriilt saime väga meeldivat tagasisidet.
Minu klassides on toredaks traditsiooniks saanud iga õppeaasta lõpus perepiknikud, mille tähtsaim osa on ka lastevanematele mõeldud etendus. Iga kord on osalenud kõik klassi õpilased. Pean teatri tegemist lastega väga oluliseks. Teatritegemine koolis aitab mõista paremini õpilase isiksuse eripära ning tekitab ka huvi teatrikunsti vastu. Algklassides on olulisim mäng ise – rõõm mängust ja koosmängust. Läbi rolli- ja teatrimängude saab õppida nii iseenda kui ka teiste käitumist, arendada väljendusoskust, sõnavara, keskendumist, saada esinemisjulgust. Väga oluline on tunda rõõmu ühisest tegutsemisest, õppida meeskonnas töötamist ja teistega arvestamist. Teatriring on parim võimalus arendada lastes empaatiavõimet, probleemide lahendamise oskust ja loovust. See on parim viis ühtse klassivaimu loomiseks. Õpilased osalevad meelsasti näidendites. Nii mõnigi on tunnistanud, et tänu näitlemisele on üle saanud esinemishirmudest ja saanud juurde suhtlemisjulgust.

Missugune lavastatud näidenditest on Teile eriti meelde jäänud? Miks?

Erilised on olnud kõik lavastused. Tööprotsess on alati huvitav. Kirjutan kõik stsenaariumid ise. Etendused valin üldjuhul välja klassi õpilaste tüpaažide järgi. Vahvad mälestused on etendusest E. Vilde „Vigased pruudid", millega võitsime 2016. aastal teatrifestivali peapreemia tervikliku lavastuse, suurepäraste näitlejatööde ja lustaka esituse eest. See on väga humoorikas klassika ja poisid olid nõus tüdrukuid ja tüdrukud poisse mängima. Rollid tulid nii hästi välja, et žürii ei saanud arugi. Oskar Lutsu „Kevade" sündis nii, et järjekordne perepiknik toimus Läänemaal Metskülas. Metsküla algkool on asutatud 1852. aastal ja tegutseb siiamaani. Minu klassis olid ka tüpaažid olemas ja etendus sobis imehästi sinna väärikasse koolimajja. Lapsed õppisid siis 2.b klassis. On olnud etendusi, kus uurin kõigepealt, millist rolli keegi mängida tahab ja siis kirjutan stsenaariumi vastavalt tegelaskujudele. Ühel korral osales terve klass näidendi kirjutamises ja ühiselt valmis suurepärane „Ebaõnnestunud kuningriik". Seekord toimus perepäev Tartumaal ja tekkis võimalus esineda lastevanematele Alatskivi lossis.

Väga toredad mälestused on ka Loovuse Erakooli teatriringi etendustest. Lavastasime igal aastal õpetaja Lea Heieriga kaks etendust ja esinesime Draamateatri maalisaalis lastevanematele.

Kas lavastamine on raske töö? Miks Te seda teete? Kuidas Te jõuate?
Lavastamise protsess nõuab tõesti aega ja energiat. Tihti on vaja öötundidel kostüüme õmmelda. Parim faas on siis, kui esietendus on tehtud ja kõik on sujunud suurepäraselt. Imeline tunne on tajuda laval olnud õpilaste hakkamasaamise rõõmu, mõnikord ka eneseületuse hetki. Lapsed mõistavad väga hästi, et pingutused kannavad vilja.
Olin ise lapsepõlves mingil hetkel tagasihoidlik ja kinnise loomuga. Tänu näiteringile ja teatristuudiole sain ma enesekindlamaks, julgemaks. Tajusin, et meeskonnatööl ja ühistel pingutustel on elus väga oluline roll. Keskkooli ajal osalesime igal aastal vabariiklikul kooliteatrite festivalil. See üritus oli õpilaste seas väga populaarne. Ootasime festivali alati põnevusega ja elasime kaasa üksteise etendustele. Erilised mälestused on jäänud Maret Oomeri teatristuudio etendustest, kus osalesid ka Ene-Liis Semper, Tarvo Krall, Tamur Tohver.

Teen seda tööd ehk sellepärast, et anda enda väike panus laste arengusse ja kasvatada ka tulevikuks teatripublikut. Lapse kasvamisel on olulised hea suhtlemis- ja eneseväljendusoskus, esinemisjulgus, sõnavara rikkus. Läbi lavakogemuste arenevad just need omadused kõige paremini. Lisaks on teksti õppimise protsess üks parimaid mälutreenimise võimalusi.

Miks valisite seekord etendamiseks just „Vutimehed"?
Richard Janno raamat „Vutimehed" jõudis minuni lapsevanem Indrek Vainult 2016. aastal. Raamatu sisu meeldis mulle väga, kuid kuna lapsed jätkasid õpinguid Kevade koolimajas, siis ei olnud sel hetkel võimalik seda lavastada. Aga kui praeguse 6.b klassiga õnnestus etendus „Mio, mu Mio" hästi ja lapsed soovisid näiteringis jätkata, tekkis mõte see teostada.

Milline on teose süžee?
Etendus „Vutimehed" on tõestisündinud lugu, mille süžee viib meid aastasse 1912. Peategelane Värdi on autor ise. Teemaks on vaeste Eesti tööliste, vaeste ja rikaste Saksa parunite laste elu ning suhted. Põhitegevus toimub Kassisaba piirkonnas – Kevade (Kordese) ning Adamsoni (Valkspargi) tänavatel. Ka sel ajal oli poiste lemmiktegevuseks jalgpalli mängimine. Vaatamata raskustele ei jätnud nii väikesed kui ka suured eestlased jonni ning võitlesid vapralt õigluse eest. Raamatu kirjelduste põhjal oli Kevade 8 maja asemel sel ajal heinamaa ja just koolimaja esisel muruplatsil mängisid raamatu tegelased igal vabal hetkel jalgpalli.

Esietendus on viibinud. Kas see mõjutab ka näitlejaid ja lavastajat? Kuidas?
Kindlasti mõjutas lavaproovide ärajäämine, edasilükkamine distantsõppe ajal ja ka esietenduse viibimine meie tööd. Aga pingutasime kõvasti, et hoog ei vaibuks. Proovid toimusid distantsõppe ajal igal nädalal Teamsis, kohtusime vaheajal, nädalavahetustel. Alustasime teksti lugemist peaaegu aasta tagasi. See on etenduse valmimiseks liiga pikk aeg – tekst sai selgeks, siis aga olid esinemised keelatud, siis tuli suvevaheaeg ja sügisel alustasime otsast peale.

Mida soovite öelda publikule, kes tuleb „Vutimehi" vaatama?
Soovitan kindlasti valida järgmiseks lugemisvaraks Richard Janno raamatu „Vutimehed. Kassisaba poisid". See raamat on eriline, sest autor on kirja pannud peensusteni mälestused enda lapsepõlvest. Läbi nii põneva igapäevaelu on parim viis mäletada ajaloosündmusi. Soovin, et kõik õpilased mõistaksid veidi rohkem raamatute lugemise tähtsust. Oluline on uskuda õpetajaid, et rikkalik sõnavara, hea eesti keele kasutamise oskus, orienteerumine kirjandusmaastikul, head teadmised võivad avada uksi ja mõjutada heas mõttes tulevikku.

Milline on Teie viimase aja isiklik teatrielamus?

Viimase aja teatrielamus oli Draamateatris "Lehman Brothers". Mulle väga meeldis ja oli imeline nautida neli tundi parimaid näitlejatöid.

Stiil on määrav

Milena Vaakmann

„Stiiliharjutused“ on Eva Kolditsa lavastus, mis põhineb Raymond Queneau’ 1947. a ilmunud raamatul „Stiiliharjutused“. See jutustab ühe täiesti triviaalse loo II maailmasõja järgse Pariisi kesklinna bussis toimuvast tülist, mis on nii tavaline, et ei vääri peaaegu mainimistki, kuid 99 erineval viisil. Raymond Queneau’lt said omakorda inspiratsiooni kirjanikud Jan Kaus ja Indrek Koff, kes kirjeldasid sama lugu veel mitmel erineval moel. Lavastus on nagu kokteil, mille koostisosadeks on teatrietendus, bändiproov ja stand-up ning mille segamisel sünnib imepärane kultuurielamus.

Lavastus esietendus 10. märtsil 2018 Kirjanike Maja musta laega saalis, edaspidi mängiti seda ka Von Krahli saalis ja Kumu auditooriumis. Suvel 2021 esietendus Klassikaraadios lavastuse lühendatud versioon kuuldemänguna. Olen lavastust vaadanud kolm korda ja käisin ka kuuldemängu kuulamas. Tegemist on väga hea tükiga, mida ka õpetaja Tiia Raudsep soovitas vaatama minna, sest selles jutustatakse sama lugu mitme erineva nurga alt, näiteks täpsustatult, onomatopoeetiliselt, matemaatiliselt ja heksameetrina.

Laval astuvad üles kaks näitlejat - Eva Koldits ja Toomas Täht - ning kaks kirjanikku - Jan Kaus ja Indrek Koff. Erinevates stiilides muusikaliste numbrite kõrval jäid kõige eredamalt meelde Toomas Tähe esitatud Psühhoanalüüs, Motivatsioonikõne ja Poliitiline ning Indrek Koffi esitatud Minu Pariis. Minu Pariis on ainus tekst, mis ei jutusta Raymond Queneau’ lugu, vaid selles räägib Indrek Koff oma suhtest maailmalinna. Südameid võitis ka Eva Kolditsa esitus, kui ta Salme Reegi häälel jutustas Pariisis toimunut unejutuna. Lavastus algab rahulikult, võib isegi öelda, et vaoshoitult, kuid juba esimesel veerandtunnil kostuvad saalist esimesed naeruturtsatused, etenduse keskosaks laulab publik juba esinejatega kaasa ning publikut rahustab maha Minu Pariis, mis on igati sobilik lõpp sellele kaasahaaravale lavastusele.

„Stiiliharjutusi“ võiksid vaatama minna kõik, kes suudavad ühte lugu kuulata mitmes erinevas võtmes ja tahavad pääseda 21. sajandist ning ei tunne vastumeelsust II maailmasõja järgse Pariisi suhtes. Lisaks teravdab lavastus keeletaju, sest näitlikustab seda, kuidas mõjutab loo jutustamisviis selle mõistmist.

Aasta USAs teeb kõik tasa. Lihtsalt minge!

Elina Kaska

Eva-Liisa Arumägi ja Karoliine Vesper käivad 10. A klassis, kuid erinevalt teistest oma klassikaaslastest on nemad kogenud tõelist USA unelmat, kui käisid vahetusaastal. Kas vahetusaasta on väärt seda aega, mis Eestis ära olles vahele jääb? Sellest räägivad värsked gümnasistid lähemalt.

Kus sa täpselt käisid?

Karoliine: „Käisin USA Texase osariigis Jourdantoni linnas. Mõte USA-sse minna on mulle alati meeldinud ning eriti see stereotüüpne idee keskkoolist. Alguses oli mul plaanis minna sinna ülikooli, kuid selleni ma ei jõudnud oodata."

Eva: „Käisin USA-s Iowa osariigis ning idee sain juba 12-aastaselt, kui ühes laagris käisid vahetusõpilased rääkimas ja nii see jäigi ajusoppi."

Kuidas saada vahetusõpilaseks?

Karoliine: „Kõigepealt leia organisatsioon ning siis edasi lepitakse kokku vestluse aeg, samuti tuleb kirjutada motivatsioonikiri. Kui lepingule oli alla kirjutatud, siis pidin kirjutama standardkirja perele, milles tutvustan ennast ja selle põhjal hakatakse otsima õpilasele perekonda, kelle juurde elama minna. Tuleb tegeleda viisa, passikoopiate ning igasuguste arstitõenditega. Kui pere leitakse antakse sulle meili teel teada."

Eva: „Alustuseks ma soovitaksin kindlasti hakata käima infotundides, see aitab väga palju kaasa. Pidin kirjutama väga palju motivatsioonikirju."

Kuidas rahastasid seda reisi?

Karoliine: „Saatsin välja palju meile ning otsisin sponsoreid, kuid sellega mul väga õnneks ei läinud. Rahaliselt toetasid seda reisi siiski mu pere ja tuttavad."

Eva: „Rahaliselt toetasid mind väga palju mu vanemad ja vanaisa, kuid ise ma käisin tööl ning säästsin raha. Kui väga tahta minna vahetusaastale tuleb olla raha kogumisega loov."

Mida sa ootasid sellest kogemusest?

Karoliine: „Ausalt öeldes üritasin hoida oma ootused minimaalsed, et mitte pettuda ning tagasi vaadates ütleksin kindlasti, et see tuli kasuks."

Eva: „Kuigi öeldakse, et ootusi ei tohiks kõrgeks ajada, siis oli mul neid rohkem, kui oleks võinud olla. Olin palju blogidest lugenud ning lootsin, et ka minuga nii juhtub."

Mis oli õppesüsteemis erinevat võrreldes Eesti omaga?

Karoliine: „Iga päev on need samad kaheksa tundi, mis on ette antud, igapäevast erinevat tunniplaani, kui sellist ei ole."

Eva: „Seal ei ole kindlaid klasse ning söögivahetundidel annab kool õpilastele loa autoga kodus söömas käia, sellist ameerikalikku söögivahetundi, kui sellist ei olnud. Riietus oli ka väga palju vabam, enamus käisid igapäevaselt dressidega koolis."

Kuidas oli sõprade leidmisega? Kas suhtled veel nendega?

Karoliine: „Põhiliselt leidsin sõpru teiste vahetusõpilaste seast, sest nendega oli lihtsam samastuda ja nendega olen siiani veel ühenduses ka."

Eva: „USAs on väga tähtsal kohal sport ning tänu sellele ma ka leidsin endale sõpru, kellest umbes kolmega pidevalt suhtlen."

Kuidas olid sul suhted enda perega?

Karoliine: „Mul oli väga tore pere, olin nende kümnes vahetusõpilane. Mul oli kolm vanemat venda ja üks vanem õde, kes tõesti võtsid mind kui pereliiget. Ütlen ausalt, et ilma toredate õdede ja vendadeta oleks mul vahepeal olnud isegi veidi igav."

Eva: „Mul oli kaks nooremat õde ning mul vedas nendega väga. Ma närveerisin, sest olin lugenud hirmsaid lugusid igasugustest juhtumitest, kuid meil olid ühised huvid ning nad olid väga aktiivsed inimesed. Igav nendega ei hakanud kindlasti."

Kas sul koduigatsus ka tekkis?

Karoliine: „Otseselt mitte. Kodus olles arvasin küll, et tekib, kuid ei. Olin hetkeks kaheks nädalaks karantiinis ja siis tuli küll väike igatsus peale."

Eva: „Ikka oli, eriti just pühade ajal, sest sa näed kuidas kõik on oma lähedastega ja on justkui selline tunne nagu jääd millestki ilma oma kodukohas. Ma isegi hakkasin ühel korral, oma õe sünnipäeval, nutma sellepärast."

Mis jättis selle reisi juures kõige sügavama mulje?

Karoliine: „Kindlalt mu pere, ma sooviksin nii väga neid külla kutsuda, nad aitasid nii palju kaasa kohanemisega. Ma poleks paremat peret saanud soovida."

Eva: „Mulle jättis sügava mulje perega Mississipi jõe ääres käimised nädalavahetustel. Me ujusime päev läbi ning õhtul tegime lõket ja see oligi kõik, mida oleksid kunagi ihanud."

Mida soovitad teistele, kes tahavad minna vahetusaastale?

Karoliine: „Kindlasti tehke see ära. Selline kogemus avardab maailmavaadet ja silmaringi tohutult. Ma ei soovitaks samal ajal Eesti kooliga tegeleda, kuna see pinge on niigi suur. See kogemus on väga väärt seda aastat, mis vahele jäi."

Eva: „Tea, et sa tuled kohe Eestisse tagasi ja see aasta saab kiiresti läbi, väärtusta neid hetki seal, ole julge, ära pabista, raha saab alati kokku, pead lihtsalt loov olema. See, et koolis jääb aasta vahele on ükskõik, olen rahul oma praeguse klassiga ning aasta USAs teeb kõik tasa. Lihtsalt minge!"

Lugemissoovitused

Helen Luik

Käesolevas Westposti numbris saad tutvust teha mõne raamatuga fantaasiakirjanduse žanrist. Tutvustan kolme raamatusarja, mis on mulle silma jäänud just selle poolest, et nad on väga paeluvad nii enda sisu kui ka stiili poolest. Tegu on raamatutega minu enda lemmikute seast ning soovitan soojalt neid ka kõigile Westposti lugejatele: nii neile, kellele fantaasia žanr veel tuttav pole kui ka neile, kes otsivad veel seni lugemata huvitavat fantaasiakirjandust.
Soovitan kõiki välja toodud raamatusarju igas vanuses lugejaile, sest usun, et neist leiab igaüks midagi huvipakkuvat.

J.R.R. Tolkieni triloogia "Sõrmuste isand"

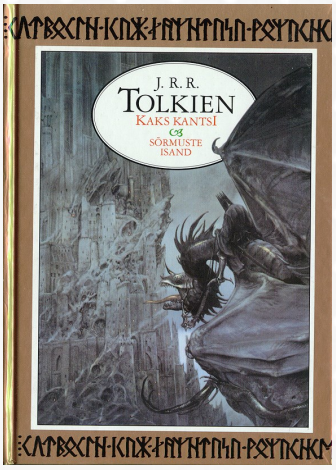

"Sõrmuste isandas" ning sellele eelnenud ja järgnenud raamatutes maalib Tolkien lugejate ette erakordselt maagilise ning põhjalikult läbimõeldud maailma. Tolkieni on kirjeldatud kui fantaasiakirjanduse loojat sel kujul, nagu me seda täna tunneme. Tegu on seiklusliku looga, millest ei puudu haldjad, päkapikud, lahingud, liidud ning südantliigutavad hetked. Lugu keskendub kääbik Frodole, kelle kätte on juhuse tahtel sattunud sõrmus, mis otsustab kogu Keskmaa saatuse...

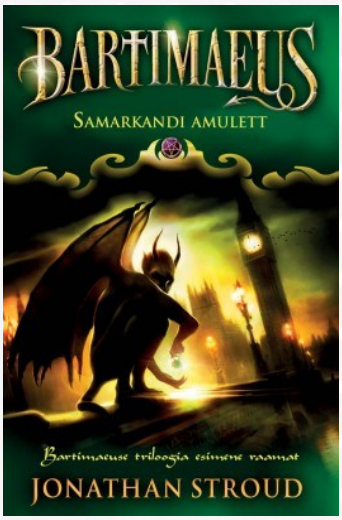

Jonathan Stroudi "Bartimaeuse" triloogia

Jonathan Stroudi vaimukas ja kaasahaarav stiil ning imelised maailma ülesehitamise oskused paeluvad lugejat juba esimestest lehekülgedest. Raamatu tegevus toimub Londonis, mis on pealtnäha sarnane meile tuntud Londoniga, kuid kus liiguvad ringi džinnid, paharetid, foliotid ja teised vaimud, keda kontrollivad võlurid. Sarja esimese raamatu "Samarkandi amuleti" peategelasteks on võluri noor õpipoiss Nathaniel ning džinn Bartimaeus, kes saab poisilt üllatava ülesande- varastada väärtuslik Samarkandi amulett...

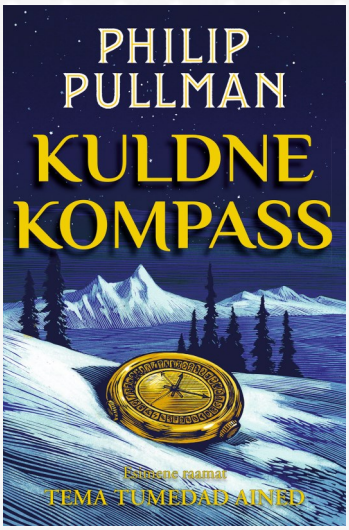

Philip Pullmani "Tema tumedate ainete" triloogia

"Tema tumedad ained" on järjekordne sari, mis paelus mind just maailmaga, mille Pullman sõnadega lugeja ette maalib. Lugu on väga mitmekülgne - esmapilgul, vaid lastele mõeldud fantaasialoo all peitub raamatu sisul sügav tähendus. Raamatu karakteritesse on kerge kiinduda, eriti sarja esimese osa, "Kuldse kompassi", peategelasesse, kelleks on isepäine tüdruk Lyra, kes raamatus läheb sõbra päästmiseks pikale ja ohtlikule retkele, mis on täis seiklusi ja katsumusi...

Luise maja lood

Jõuluüllatused jõuluvanale

Elas kord üks päkapikk. Ta oli täitsa tavaline – tõi lastele sussi sisse komme ja käis aeg-ajalt akna taga piilumas. Jõululaupäeval otsustas ta teha jõuluvanale üllatuse. See oli olnud juba kaua päkapikupoisi suurim unistus. 19. detsembril hakkas ta teiste päkapikkudega plaane tegema. Kõigepealt mõeldi välja, et jõululaupäeval on vaja jõuluvana äratada jõululauluga. Päkapikud muretsesid veidi, sest nad ei olnud harjunud enne jõuluvana ärkama. Kätte oligi jõudnud jõululaupäev. Mehikesed võtsid end kokku ja laulmine õnnestus suurepäraselt. Jõuluvanal oli selle üle väga hea meel ja ta ei osanud aimatagi, et üllatused jätkuvad. Seejärel juhatati jõulumees õue põhjapõtrade juurde. Jõulumees avastas kohe, et kaks põdrakest on puudu. Teatavasti suudavad põhjapõdrad ka taeva-avarustes saaniga lennata. Järsku kuuliski ta taevas sahinat. Vaatas üles ja nägi, et põdrad esinesid talle surmasõlmega. See oli võimas vaatepilt! Ja viimaks oli kätte jõudnud hetk, kui oli vaja üle anda jõuluvanale üllatuskingitus! Sel aastal oli see automaatne kingituste väljamõtleja! Päkapikud olid oma saavutusega väga rahul. Nad olid kaua vaeva näinud, et selline leiutis valmis teha. Nüüd oli kõigil tuju hea, sest töö läks ju kõigil lihtsamaks – sisestad aparaati kodaniku nime – ja automaat pakub välja kingiidee! Jõuluvanale meeldis kingitus väga.

Georg Karo
2.b klass

Jõulumuinasjutt

Ühel salajasel Jõulusaarel elavad jõuluvana ja jõulukrabid. See on väga maagiline saar, kus piparkoogid lendlevad tasa taevast alla, kommid kasvavad puu otsas ja kraanidest tuleb sooja maitsvat kakaod. Saarele pääsevad ainult lapsed, aga mitte kõik. Räägitakse, et selleks peab jõulumütsiga õhtul voodisse heitma ja soovima jõuluõnne.

Saarel kingivad jõulukrabid igale külalisele jõulukellukese, mille õrn tilin täidab iga lapse südamesoovi.

Kord oli juhtunud nii, et keset suurt jõulutööpäeva hakkas jõuluvana kingimasin koledat häält tegema – kriuksus, kolises, värises ja ajas tossu välja. Kingitused tulid masinast välja kõverad ja katkised. Jõulukrabid üritasid oma nobedate sõrgadega masinat parandada, aga ei miskit… Masin jäi hoopiski seisma. Jõuluvana oli sõnatu. Mitte kunagi varem ei olnud sellist asja juhtunud.

Lapsed kuulsid juhtunust ja hakkasid jõuluvana juurde jooksma, kellukesed tilisesid käes ja sisimas soovisid kõik lapsed kogu südamest, et jõuluvana kingimasin hakkaks jälle tööle.

Kohale jõudes avastasid lapsed, et kingimasin töötas täies hoos, jõuluvana oli rõõmus ja jõulud olidki päästetud.

Ärgates jõululaupäeva hommikul leidis iga laps kuuse alt kõige rohkem soovitud mänguasja ja tassi sooja kakaod, mis maitses just sama hästi kui Jõulusaarel.

Oliver Kalvistu

2.b klass

Jõuluvana kuusk

Elas kord üks jõuluvana. Talle meeldis samu asju teha, mis teistelegi jõulutaatidele. Aga kõige rohkem meeldis talle kuuske ehtida. Iga kord, kui jõulud jälle lähenema hakkasid, läks ta metsa ja valis välja kõige suurema ja ilusama kuuse. Nii ka sel aastal. Ta hakkas valitud puud saagima ja järsku kuulis puu seest hääli. Need olid metsapäkapikud. Jõuluvana oli väga üllatunud, sest ta ei olnud kunagi enne selliseid tegelasi näinud. Jõuluvana ei soovinud mehikeste kodu hävitada ja hakkas teise puu juurde minema. Aga metsapäkapikud ütlesid, et nende puu võib maha raiuda küll, aga väga madalalt. Jõuluvanale meeldisid väga uued toredad sõbrakesed ja otsustas siiski kuusepuu koju viia. Ja nii elavad metsapäkapikud jõuluvana juures veel tänapäevalgi.

Siisi Seinberg
2.b klass

Sõpra tuntakse hädas

Elas kord koer nimega Suss. Tema parim sõber oli jänes Juss. Jänes Jussile meeldis väga suusatada, aga koer Sussile meeldis kelgutada. Ühel päeval läksid sõbrad tülli, sest koer oli jänesele halvasti öelnud ja jänesele läks see väga hinge. Nad ei kohtunud enam mitu päeva. Kätte oli jõudnud jõululaupäev ja sõbrad ei olnud ikka ära leppinud. Jänes läks üksi suusatama. Jõudis väga järsu mäe tippu, libises ja murdis käpa. Ta helistas Sussile ja palus abi. Sussil oli sel hetkel külas hoopis teine sõber ning ta pidi valima kahe vahel. Ta valis jänes Jussi, sest tõelist sõpra tuntakse hädas. Suss jooksis kiiresti sõbrale appi ja viis ta koju. Semud veetsid jõuluõhtu koos ja olid väga õnnelikud. Nad lubasid teineteisele, et enam kunagi üksteisele halvasti ei ütle.

Anna Laine Põldma
2.b klass

Vaatamise kool

2.c klassi õpilased osalesid sügisel Tallinna Kunstihoone haridusprogrammis „Vaatamise kool“. Programmi abil kogeti, kui mitmekesine võibolla kaasaegne kunst. Kunst saab olla maal, fotoseeria, valguse liikumine, videojutustus või kogu ruumi hõlmav ja kehaliselt tajutav installatsioon.

Programmi eeltund toimus virtuaalselt koolimajas. Tund kõneles punktist, joonest ja pinnast. Tutvuti erinevate kunstnike töödega. Nendelt töödelt ning klassiruumist otsiti punkte ja jooni. Lõpuks valmis põnev kunstitöö, kus tuli kasutada väga lihtsaid vahendeid.

Järgmine „Vaatamise kool“ toimus kunstihoones. Näitusel olevaid töid kogeti erineval viisil. Toredat õppepäeva saatis avastamisrõõm ja uudishimu, uued teadmised ning julgus luua ja end väljendada.

Kunstihoonest said õpilased kingituseks huvitava töövihiku, mille abil nähtut korrata ning luua koos klassiga üks põnev kunstinäitus.

Nele-Maris Uibokand

2.c klassijuhataja

Valm on õpetliku sisuga lühiteos. Tegelasteks on peamiselt loomad, kes kujutavad inimtüüpe.
Valm koosneb kahest osast: esimeses osas esitatakse tavaliselt sündmus, teises antakse õpetlik järeldus ehk moraal.

3.C LAPSED KIRJUTASID VALME:

Veendu enne, kui otsustad!

Autor: Ott Padar

Jänes ja orav kohtusid metsas ja hakkasid asju vahetama. Nad vahetasid ja vahetasid kuni jõudsid selleni, et orav tahtis vahetada pähkli porgandi vastu. Jänes ütles kindlalt: „Ei!“ Orav ütles seepeale: „Mul on midagi väga tähtsat teha.“ Ta läks nurga taha, värvis pähkli kuldseks ja tuli tagasi. Nüüd oli jänes nõus vahetama. Siis sai aga jänes aru, et see on tavaline pähkel ja oli pettunud. Ära usu niisama lihtsalt, vaid kontrolli!

Enne töö, siis lõbu

Autor: Bianka Martsepp

Jänes hakkab õppima kontrolltööks. Orav meelitab teda arvutimänge mängima. Jänes ütleb lõpuks: „Olgu, ma tulen ja mängin.“ Nad mängisid päris kaua. Järgmisel päeval sai jänes kontrolltöö kahe.

Kust tarkus tuleb?

Autor: Markus Ool

Panda pidi õppima kontrolltööks, aga jääkaru palus: „Mängi hoopis arvutimängu, sealt tuleb tõeline tarkus!“ Panda kahtles, kas see ikka on õige, aga otsustas proovida. Panda mängis arvutimänge terve öö, et tarkus tuleks. Koolis sai ta aga kontrolltöö ühe.

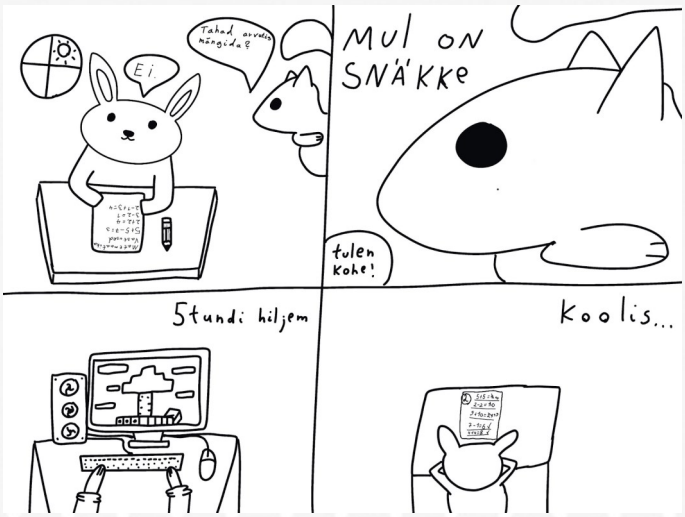

Varu enne maru

Autor: Mark Oliver Klenovski

Ühes metsas elasid jänes ja siil. Ühel päeval tuli jänes siili juurde ja ütles: „Lähme jalutama!“ Siil ütles: „Ma ei tule, ma korjan talvevarusid.“ Jänes palus ikka: „Tule ikka jalutama!“ Siil ei kuulanud. Mõne aja pärast saabus talv. Nüüd tuli jänes siilile külla ja kurtis, et kõht on väga tühi. Siil pakkus oma talvevarusid jänesele söögiks.

Pildi joonistas Karl Edward Rikk 6.c klass

3.c klassi laste fantaasialood „VEIDER KOOLITUND“

Autor: Bianka Martsepp

On matemaatika tund ja meil on kontrolltöö, aga mina ei saa liigutada!? Ma hakkasin hoopis tiksuma! Kõik vaatasid mind kogu aeg. Proovisin siis pliiatsit kätte võtta, aga see ei õnnestunud! Järsku avastasin, et olen kinni, seina peal. Lõpuks sain aru, kes ma olen, ma olen kell.

Pildi joonistas Karl Edward Rikk 6.c klass

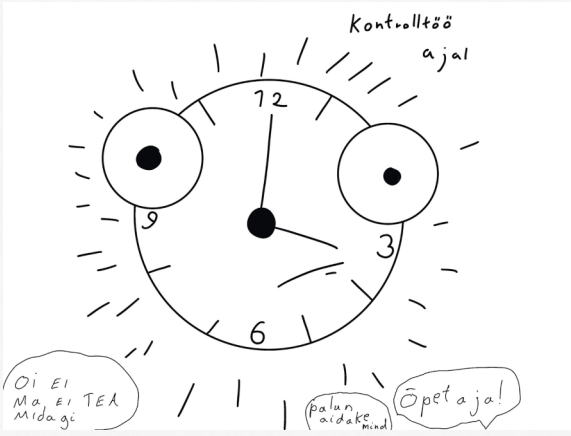

Autor: Elsa Tarn

Läksin kooli. Täna pidi olema ainult inglise keele tund. Kell helises. Tunnis hakkas õpetaja prantsuse keeles rääkima. Alguses ei saanud ma aru, mis asja õpetaja räägib. Aga Liisa sai aru, et see on prantsuse keel. Siis tuli muusikaõpetaja sisse ja rääkis saksa keeles, kuid teised peale Liisa rääkisid ikka prantsuse keeles. Lõpuks nägin, et õpetaja laua peal oli Prantsuse lipp. Me olime Prantsusmaal!

Kole küll,
kui koroona kooli kappab,
lapsed laadijad läpakasse lükkavad.
Kole küll,
kui kodus kükitada kästakse,
õpetajadki õnnetult õppeaineid õpetavad.
Kole küll,
kui kõik karantiini kannatama kupatatakse,
endise elu esiletulek eemal eputab.

Dexter Amisepp
5.c klass

Kole küll, kui karu
murrab maha mesitaru.
Hullab hallis hommikus,
magab metsas männikus.
Lehti langeb lapates,
sooja sängi supsates.
Kevad koledasti kostab,
päike põgusasti paistab.
Mõmmi mõnust mõmiseb,
varsti vaikselt väriseb.
Päike paistab palavalt,
mõmsik möllab mõnusalt.

Otto Mägi
5.c klass

Lõbusaid koolianekdoote

Ann Katriin Abel

•
Vestlevad kaks õpetajat.
"Teeb kurvaks, kui näed, et mõni õpilane su tunni ajal kella vaatab," räägib üks.
"Veel hullem on see, kui mõni seejuures oma kella raputab, et veenduda, kas see pole mitte seisma jäänud," kostab teine.

•
„Peaaegu igas tunnis paneb Oskar midagi kõrva taha.“
„Õpetajad peaksid siis temaga ju üsna rahul olema.“
„Vastupidi. Harilikult saab ta nende käest pragada, sest kõrva taha paneb ta, kas pliiatsi, pastaka või hoopis kustutuskummi.“

•
Õpetaja küsib bioloogiatunnis:
"Nimetage mõni väga haruldane loom Austraalias."
Väike Juku tõstab käe:
"Elevant."
"Kuule, Juku, Austraalias elevante küll ei ela!" ütleb õpetaja.
"Sellepärast ta ongi seal väga haruldane."

•
"Kas te olete nõus, preili õpetaja, et minu poeg on eriti andekas? Ah, tal on nii palju igasuguseid originaalseid ideid...!"
"Jah, minagi olen seda tähele pannud. Eriti selles osas, mis emakeele õigekirja puutub."

•
Ema ja isa veavad 1. septembril kooli jõmpsikat, kes punnib vastu ja karjub nii kuis jaksab: "Kaksteist aastat! Mille eest?"

•
"Ma ei suuda mõista, Robi, kuidas sa nii laisk võid olla! Näiteks minule on töö kõige suurem lõbu."
"Jah, härra õpetaja, aga me ei ela ju siin maailmas sugugi ainult oma lõbuks..."

•
Õpetaja: „Millist sõna tarvitavad õpilased koolis kõige enam?”
Juku: „Ei tea.”
Õpetaja: „Väga õige!”

•
"Koolitöö on küll täiesti ebaõiglaselt korraldatud!"
"Kuidas nii?"
"No muidugi - mina õpin, aga õpetaja saab selle eest palka!"

•
"Nii, õpilased - ja nüüd tõestan ma teile selle teoreemi."
"Pole vaja, õpetaja, me usume teid niigi!”

•
"Juku, mis on liiter?"
"Liiter, õpetaja, on enam-vähem sama mis meeter, ainult et vedeliku kujul."

•
"Kuule, poiss, nii see asi ei lähe! Sul pole muid hindeid kui kahed ja kahed! Millal sa need ükskord ära parandad?"

•
"Kahjuks ei oska ma sulle seda täpselt öelda, isa. Päevik on õpetajate toas ja seal sagib alati nii palju rahvast, et…”

•
Õpetaja: ”Kas sa tegid kõik kodused tööd üksinda?”
Juku: ”Jah, välja arvatud vead, need tegi isa!”

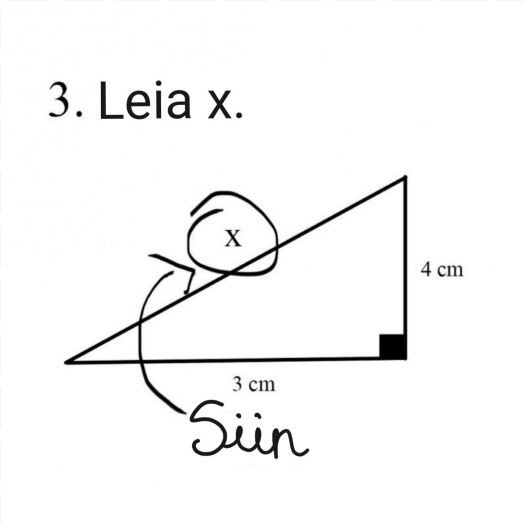

Hanne-Lore Tuubel

Täidetud punased paprika

Neljale | ettevalmistus 25 min | aeg kokku 35 min

Koostisosad:
4 paprikat

1 sibul

1 keskmine suvikõrvits

2 suurt porgandit

1 kotike riisi/kinoad/läätsesid/bulgurit

5 spl tomatipastat

Sool, pipar

Valmistamine:
Esmajärjekorras eelsoojenda ahi 175˚C.

Pane vesi keema ja lisa kotike meelepärast lisandit (riis/kinoa/läätsed/bulgur) sisse.

Lõika paprikatel kaaneke maha, kuid jäta see alles ning tee paprika seest tühjaks. Pane paprika koos kaanekesega ahju ja lase 30 min küpseda. Samal ajal lase pann kuumaks ning prae hakitud porgandid, suvikõrvits ja sibul umbes 6min aeg-ajalt segades. Seejärel sega sisse valminud lisand ja tomatipasta, maitsesta soola-pipraga. Kui paprikad on valmis, võta need ahjust välja, täida valmistatud seguga, aseta kaaneke taas peale ja serveeri.

Head isu!

SUUS SULAV JÕULUMAIUS

10 viilu | ettevalmistus 5 min | aeg kokku 25 min

KOOSTISOSAD:
500g piparkoogitaigent

Pool purki pohlamoosi/pohlasalatit

Pool pakki mandleid

*Soovi korral serveerimisel kõrvale piima ja/või muud meelepärast!

VALMISTAMINE:
Esmajärjekorras eelsoojenda ahi 200˚C.

Rulli piparkoogitaigen laiaks. Määri taigen ühtlaselt pohlamoosiga kokku. Puista moosikihi peale terveid mandleid.

Keera taigen rulli ja pista seejärel ahju u 20 min, lõpupoole võid tihemini piiluda ega rull ära ei hakka pealt kõrbema. Ja ära unusta, et lihtsuses peitub võlu ning muidugi võid ka mõned mõnusad piparkoogipallikesed ahjuplaadile juurde voolida, kui veidi taigent juhtus üle jääma.

Võta rull küpsemisaja möödudes välja, viiluta ja naudi.

PS! Külm piim sobib selle kuuma rulli kõrvale suurepäraselt. (Nagu viimasel pildil illustreeritud, lisandina on veel juures granaatõuna seemned)

Head maiustamist!

Detsembri horoskoop

Elina Kaska

Jäär

Nagu eelminegi kuu, on Teil näpud põhjas, kuid seekord tuleb Teie ellu keegi eriline. Kumb siis ikkagi on tähtsam- armastus või raha? Jäärad on tuntud kui isekad inimesed nii, et me ei imesta kui Te valite raha. Olete sunnitud tegema kompromisse, kuigi Teile kui jäärapäistele see ei meeldi.

Sõnn

Kui olete vallaline, siis pead enda saatusega leppima. Kipute sel kuul ruttu ärrituma ja see võib olla ka põhjus, miks kaaslast ei leia. Samas lähevad mõndadele peale vihaprobleemidega inimesed, eks näis. Üldiselt olete entusiastlik, kuid kuu lõpu poole tabab Teid suur väsimus, Võib-olla sellest draamast, mis olete tekitanud.

Kaksikud

Mattute töösse ning unustate sel hetkel kõik teid ümbritseva. Nagu Kaksikutel ikka, siis Teie uhkus ei luba Teil tunnistada oma vigu ja jätkate ennast üle hinnates. Õhus on tormi ja äikest. Peate õppima pingeid maandama ja üldist õhkkonda parandama.

Vähk

Te unistate ainult aastalõpu pühadest ja välja teenitud puhkusest, kuid ise looderdate ning pole seda väärt. Väljendate seda ka väga häälekalt. Hingake nüüd natuke, pole vaja kohe Vähile kohaselt draamat tekitada. Kuna looderdad on ka rahalised asjad allamäge veeremas.

Lõvi

Olete südamete murdmise lõpetanud ning olete leidnud kellegi, kes teid välja kannatab. Võimalik, et Teil oligi vaja kedagi, kes Teid ohjes hoiaks, sest ka sõprussuhted ning tööasjad arenevad.

Neitsi

Olete töötanud terve aasta järjepidevalt, kuid nüüd ei tohi ennast lõdvaks lasta. Neitsid kipuvad olema jäigad ning ei näita üles palju kiindumust. Või siis oletegi kalk nohik, kes rügab tööd aasta lõpuni.

Kaalud

Kaalud on väga ebausaldusväärsed inimesed ning sellest tekib ka konflikt lähedasema sõbraga. Tujud käivad see kuu nagu Ameerika mäed, kuid mida rohkemat saabki oodata Kaaludelt? Tööga saate hästi hakkama, välja arvatud juhul, kui see on meeskonnatöö, sest nagu me aru saame ei suuda Te see kuu normaalselt käituda.

Skorpion

Skorpionitele meeldib tähelepanu, kuid sel kuul peate ka ise selleks midagi tegema. Kui üritate teistest erineda ja väljute hallist massist, võite püüda nii mõnegi inimese tähelepanu. Kuu lõpus saate särada ning Teid lausa ülistatakse. Kindlalt ei jää Te egolaksuta, millega olete harjunud.

Ambur

Amburid on tuntud enda emotsionaalsuse poolest, see väljendub ka Teie suhtluses sõpradega. Olete klammerduvam kui eales varem ja ma usun, et räägin kõigi eest, kui arvasime, et see pole enam võimalik.

Kaljukits

Käite tihti väljas ning võib-olla liialdate isegi. Olete kangekaelne ega soovi tunnistada oma liigset pidutsemist, sest ju just Teil on alati õigus. Selline ükskõiksus võib kaasa tuua konflikte sõprusringkonnas, kuid Teie sõbrad on sellega arvatavasti juba harjunud.

Veevalaja

Ees on ootamas muutused nii tööalaselt kui ka eraelus. Teie ellu tulevad uued tutvused. On aeg lõpetada nõia mängimine kaitsemehhanismina ja lasta uued inimesed ligi. See on okei lasta inimestel näha Teie tõelist olemust. Ärge põdege, Te ei ole nüüd nii hull ka!

Kalad

Olete oma tööst väsinud ning otsite tuge rohkem sõpradelt. Hakkate tegema lähedastele nipsakaid etteheiteid.

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

	9				7		1	
5				6				3
2		1	5					
	5	2				3		
				1				
	3	6				2		
9		5	1					
7				8				4
	2				4		5	

JWG JÕULUBALL CASINO ROYALE 2021

17.12 18:30
Pileteid on piiratud arv.
Piletihind: 12€
Hind tõuseb iga nädal